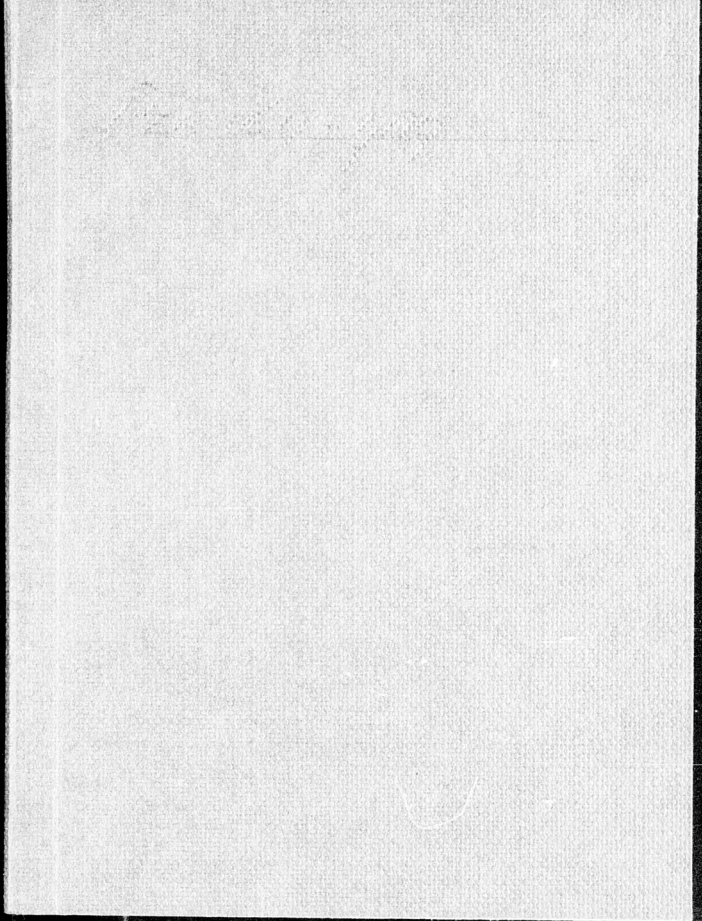
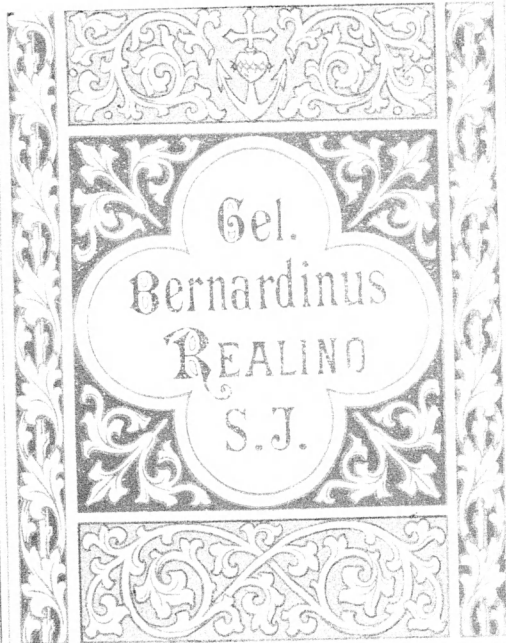
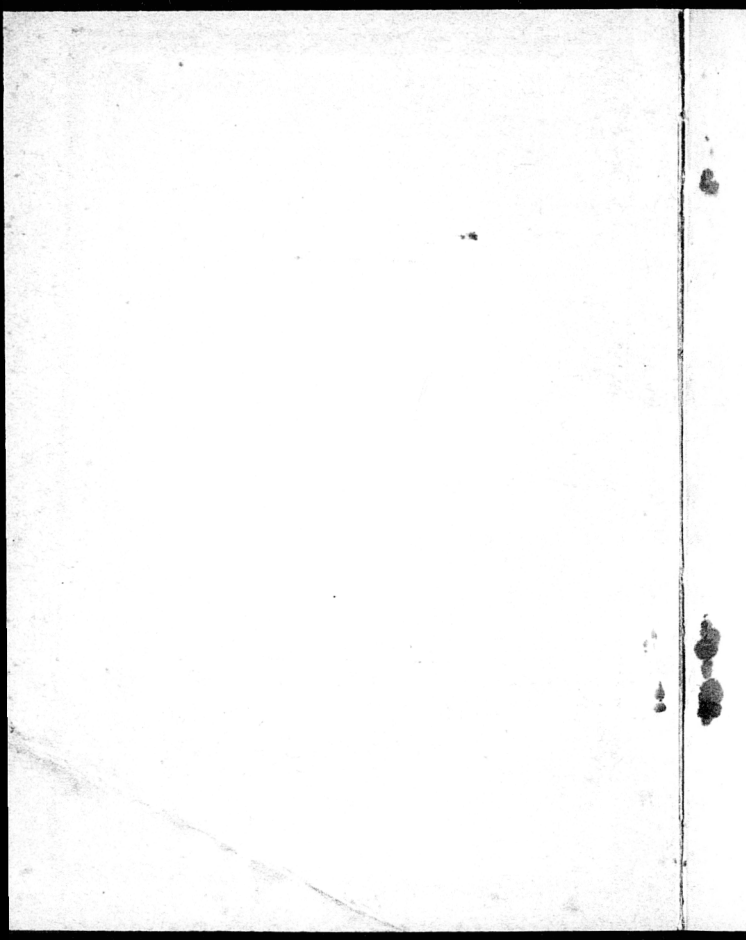


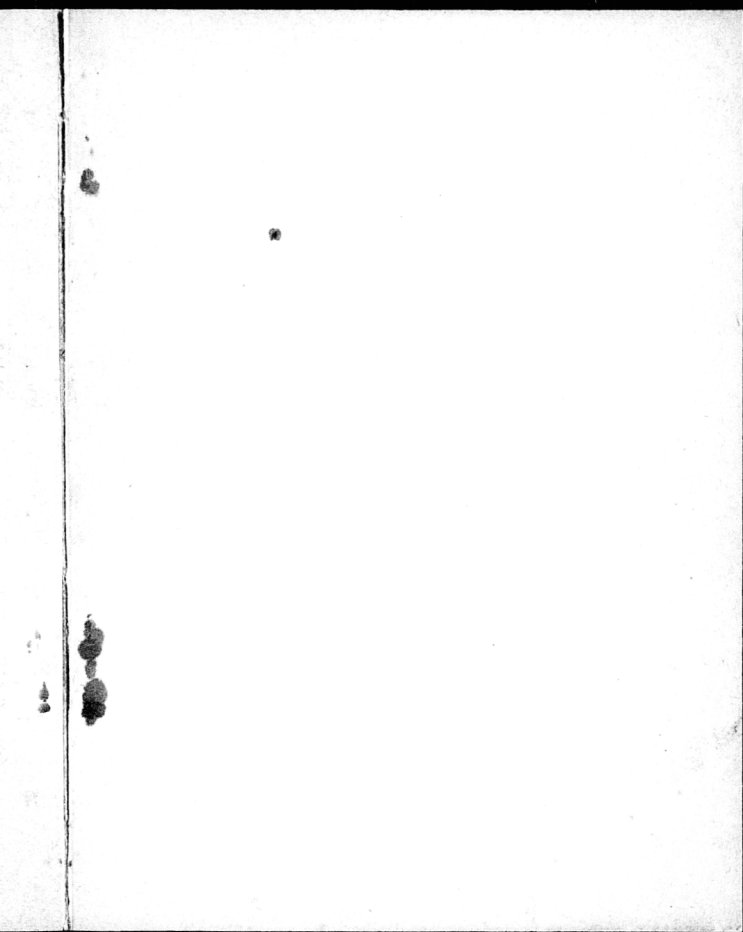


789



Vak 164







Gel. Bernardinus Realino S. J.

Per 164

789

LEVEN

van den Gelukzaligen

BERNARDINUS REALINO,

Belijder der Sociëteit van Jezus.



Naar het Fransch van A. F.

door

J. C. Alberdingk Thijm S. J.

G. Borg,
Amsterdam 1896.

V 52/12

— 2 —



D. O. M.

CHRISTO HOMINUM SALVATORI

UNICO

NEC NON DEIPARÆ VIRGINI

QUÆ SERVUM SUUM

BEATUM BERNARDINUM REALINO

SOCIETATIS JESU

UTI FILIUM MATER AMANTISSIMA

CHARISMATIBUS CUMULAVIT

INNUMERIS.

A. F.

S. J.

Gemerti, die 31 Maii 1895.

Cum permissu Superiorum.

I.

Geboorte en eerste kinderjaren.

De Gelukzalige, wiens leven wij gaan schetsen, behoort niet tot het getal dier uitverkorenen, van wie het God behaagt de toekomstige deugden en wonderbare heiligheid reeds bij hun intrede in de wereld te openbaren. Niets buitengewoons onderscheidt zijne geboorte; geen straal van hemelsch licht weerschittert van zijn voorhoofd, en om zijn wieg zien wij geen enkel dier blijkbare teekenen van voorbeschikking blinken, welke men somtijds onmisbaar waant om zich tot hooge volmaaktheid geroepen te achten.

Eene kindsheid, doorgebracht in de vreeze Gods; eene smettelooze jeugd, die alleen den hartstocht voor studie vrij spel geeft; dan eene magistraatsbetrekking, met eere tot het 34^e levensjaar vervuld: ziedaar de eenvoudige paden, langs welke God zijn dienaar opvoerde tot de verheven roeping, waartoe Hij hem bestemde. Deze roeping was het religieuze en apostolische leven. Dit zou hem eene heiligheid doen bereiken, waarvan reeds bij zijn leven wonderen zonder tal en wellicht nimmer geëvenaarde blijken van hoogschatting en vereering luide zouden getuigen.

* * *

Aloysius Bernardinus Realino werd den 1ⁿ December 1530 in het stadje Carpi in Lombardije geboren. Zijne ouders, Franciscus Realino en Elizabeth Bellintani, stonden uit twee oude, patricische geslachten, waarin de echte eer en de christelijke deugden als de kostbaarste erfenis van ouders op kinderen overgingen. Als eene eeuw vroeger de H. Bernardinus van Sienna te Carpi kwam prediken, verbleef hij bij voorkeur bij de familie Bellintani en genoot er eene gastvrijheid, die

evenzeer pleitte voor hun groot geloof als voor hunne uitstekende hoffelijkheid. Van dat tijdstip af was de beroemde zoon van Sint Franciscus een voorwerp van innige vereering in die christelijke familie. Elizabeth vooral droeg hem eene bijzondere godsvrucht toe. Daarom wilde zij, dat haar oudste zoon den naam van *Bernardinus* dragen zou.

Franciscus voegde er den naam van *Aloysius* bij, ter herinnering aan prins Aloysius Gonzaga, (1) bij wien hij destijds de betrekking van opperstalmeester vervulde.

Het kind ontving het doopsel op den 8ⁿ December 1530. Deze datum was eene beschikking der Voorzienigheid. Bernardinus' ziel moest van de smet der erfzonde gezuiverd worden op denzelfden dag, waarop de Onbevleete Ontvangen Maagd er voor gevrijwaard werd, die goede Moeder, van wie hij later zulke wonderbare gunstbewijzen zou ontvangen.

Bernardinus was, zooals spoedig bleek, een kind van zegening. Hij had van den Hemel

(1) Bloedverwant van den Heilige, die ter wereld kwam in 1568.

een gelukkigen aanleg ontvangen en eene ziel, met de schoonste eigenschappen toegerust. Bij een helderen, doordringenden geest bezat hij een gezond oordeel en een hart vol goedheid en edelmoedigheid. Wel is waar bemerkte men bijna even spoedig, dat hij eenmaal te strijden zou hebben met een vurig karakter en een licht ontvlambaar gemoed. Maar zijne ouders waren vast besloten hem voor dien strijd te wapenen. Vóór alles stond bij hen vast, hun kind eene ernstige en door en door christelijke opvoeding te schenken.

Gaarne zou Franciscus zelf zich met die opvoeding hebben belast; maar daar zijn ambt aan het hof des prinsen hem daarin verhinderde, moest hij de eerste zorgen aan de moeder van den knaap overlaten, en dit bleek voor onzen Bernardinus een geluk.

Elizabeth Bellintani toch was eene Christin van den echten stempel. Vol liefde en, met verloochening van zichzelf, alle goede werken beoefenend, was zij bezield met een geest van oprechte, verstandige en practische vroomheid. De tijdelijke toekomst van haar zoon was niet hare voornaamste zorg: haar hoofdstreven

was haren lieveling onvergankelijke goederen te verzekeren.

Daar zij als ware Christin wist, dat de godsvrucht tot de allerheiligste Maagd, naar het oordeel der Kerk, een zeker onderpand van voorbeschikking is, was zij er op uit haren zoon eene innige kinderliefde tot Maria in de ziel te prenten. En zij slaagde daarin uitmuntend. Tot het einde zijns levens immers zou Bernardinus voor de Koningin der Engelen die hartelijke genegenheid blijven koesteren, welke hij, om zoo te spreken, met de moeder-melk had ingedronken; en wanneer hij eenmaal, door den ouderdom gebroken, geene andere mondgebeden meer zal kunnen uitspreken, zal hij zijn geluk nog vinden in het bidden van den H. Rozenkrans, zooals hij dit op den schoot zijner moeder geleerd had.

Elizabeth ging gaarne bidden in de kerk der Minderbroeders, aan den H. Nicolaas toegewijd. Zoodra de kleine Bernardinus oud genoeg was om haar te vergezellen, bracht zij hem daarheen, en, zich in eene meer afgelegen kapel met hem afzonderend, deed zij hem nederknielen en leerde hem, hoe hij met

God spreken, zijn geweten onderzoeken en dit van de kleinste fouten zuiveren moest. Tehuis gekomen wist zij in hem de goede gevoelens te onderhouden, welke zij hem in de kerk had ingestort. Haar moederoog verloor hem, om zoo te zeggen, nimmer uit het gezicht. Zij sloeg acht op de minste opweelingen zijner ontkiemende driften en leerde hem die krachtig beteugelen.

En met welke volgzaamheid luisterde Bernardinus naar de lessen zijner moeder, hoe vaardig bracht hij hare wenken ten uitvoer! Het was verrukkelijk te zien, hoe een zoo jeugdig kind de uitvallen van zijn vurigen aard bedwong, alle geveinsdheid schuwde en zich jegens iedereen vriendelijk en gediensstig betoonde.

Twee trekken zijner kinderjaren hebben de aandacht zijner levensbeschrijvers vooral gewekt: zijne versterving en zijne liefde voor de armen. Reeds als heel klein kind, was hij uiterst sober bij zijn maaltijden, en zonderde van de spijzen, welke men hem voordien, het beste steeds af, om dit vervolgens aan de armen uit te deelen.

Zijne moeder, wel verre van die vroegtijdige verstervingen haars zoons af te keuren, gaf hem integendeel het voorbeeld aller christelijke deugden. Bernardinus beminde en vereerde haar dan ook immer als eene heilige. Later, ja wanneer reeds de ouderdom zijn hoofdhaar zal doen vergrijzen, zal men hem nooit over zijne moeder kunnen spreken, zonder hem tranen te zien storten, en die tranen werden hem ontperst zoo door teedere kinderliefde als door dankbaarheid jegens God.



II.

Leven van godsvrucht en
vurigen werklust.

Zoodra Bernardinus de jaren van onderscheid bereikt had, werd hij toegelaten tot de eerste H. Communie. Met veel zorg had hij zich daartoe voorbereid, deed ze met groote vurigheid en gevoelde van dat oogenblik af een onverzadigbaren honger naar het Brood der Engelen. Voortaan naderde hij, volgens den raad zijns biechtvaders, zoo dikwerf hij kon tot dit hemelsche gastmaal.

Maar hoe ijverig bereidde hij zich dan ook tot die veelvuldige communiën voor! Hij vermeed zorgvuldig de kleinste fouten; om in zijn hart eene grootere reinheid te bewaren, nam hij van die prille kinderjaren af de gewoonte aan, welke hij nimmermeer zal laten

varen, van dagelijks zijn gewetensonderzoek in te stellen.

De luidruchtige bijeenkomsten van kinderen van dien leeftijd bezaten overigens geenerlei aantrekkelijkheid voor hem en hij gunde zich geene andere ontspanning dan het kerkbezoek en het godvruchtig onderhoud met sommige religieuzen, die hij kende, en vooral met zijn biechtvader, een pater Minderbroeder van St Franciscus.

Zijne vroomheid had nochtans niets afstootends. Vol goedheid voor iedereen, koesterde hij eene voorliefde voor de kleine, arme scholieren en schepte er genoeg in hun de noodige boeken te verschaffen. „Had God,“ zoo sprak hij dikwijls, „mij groote rijkdommen geschonken, dan zou ik er een goed deel van besteden om aan begaafde jongelingen het middel te bezorgen zich aan de studie te wijden en zodoende den naaste van dienst te zijn.“

Zelf legde hij zich met veel vuur op de studie toe, zoowel uit natuurlijke neiging als om aan de verlangens zijner ouders te beantwoorden. Het was een lust te zien, hoe hij,

van een edelen wedijver bezield, zijn best deed al zijn schoolmakers vooruit te streven, Nooit echter ging hij de grenzen der bescheidenheid te buiten, en daar zijn leven, naar het woord van een zijner levensbeschrijvers, *een wonder van zachtzinnige en innige liefde was*, dacht niemand er aan hem te benijden. Verre vandaar; zijne mededingers zelve verheugden zich over den uitslag zijner studiën.

Die uitslag was schitterend. Binnen zeer korten tijd was Bernardinus de moeielijkheden der spraakkunst te boven. Welhaast bezat hij de twee klassieke talen: Latijn en Grieksch, zoo volkomen, dat hij met gemak van't Grieksch in 't Latijn vertaalde en als spelend de beste oude schrijvers las. In eene zoo uitmuntende school gevormd, schreef hij spoedig zelf zeer sierlijk in proza en verzen. Zoo gebeurde het meer dan eens, dat men hem in een of anderen letterkundigen kring, waar hij tegenwoordig was, dwong stukken, door hem zelve vervaardigd, voor te lezen en hij ging op die eischen vol eenvoud en welwillendheid in.

Op zestienjarigen leeftijd had hij zijne studiën in de letterkunde en welsprekendheid voltooid, en daar hij nu in zijne geboortestad niets meer leeren kon, verliet hij Carpi om de wijsbegeerte te gaan bestudeeren aan de hoogeschool te Modena. Hij verbleef echter slechts twee jaar in die stad. Ziehier wat daartoe aanleiding gaf.

Eenige losbandige jongelieden aan deze hoogeschool zagen in het reine en arbeidzame leven van Realino als een voortdurend verwijt hunner buitensporigheden. Zij besloten daarom hem mede te sleepen in het kwaad en hem den kostbaren schat der onschuld te ontrooven. Maar als echte trawanten van Satan wachtten zij zich wel eene zoo hechte deugd openlijk aan te vallen. Langs omwegen op hun doel afgaande, wenschten zij, naar zij voorgaven, alleen kennis met hem aan te knoopen, om over letteren en wijsbegeerte te spreken en aldus in hunne studiën vooruit te komen.

Den strik niet vermoedend, die zijner onschuld gespannen werd, leende Bernardinus zich tot alles met zijn gewone vriendelijkheid, totdat hij op zekeren dag inzag, waar deze

onwaardige vrienden heen wilden. Eensklaps verschrikt over het dreigende gevaar, riep hij de hulp in van de Koningin der maagden en van zijn Engelbewaarder, en door bovenaardsche tusschenkomst ontsnapte hij aan dit ernstig gevaar. „Ik ging,” zegt hij in zijne aanteekeningen, »een glibberig pad op, toen de Engel des Heeren mij mijne dwaling deed beseffen en mij van de poorten der hel op den weg des hemels terugvoerde.” Terstond brak hij allen omgang met die ellendelingen af en verliet zelfs de stad Modena, om zijne studiën aan de hoogeschool van Bologna voort te zetten.

In deze stad op het einde des jaars 1548 aangekomen, hervatte hij den arbeid met des te grooter vurigheid, naargelang die valsche vrienden hem meer tijd in beuzelarijen hadden doen verliezen. Na voltooiing zijner wijsgeerige studiën, was hij een oogenblik in beraad om zich aan de geneeskunde te wijden, maar besloot eindelijk tot de studie van het recht. Zijn vader keurde dit besluit zeer goed en schafte hem eene boekerij aan, welke in die dagen een ware schat mocht gelden. Bernardinus was dan ook, om zoo te spreken,



„De engel des Heeren voerde mij op den
weg des hemels terug.”



niet van zijn boeken weg te krijgen. Hij vergat er eten en slapen om, en meer dan eens moest zijn gastheer hem, op het uur van het middagmaal, als met geweld medesleepen om hem te dwingen zich aan tafel te zetten. Van dit tijdstip zijns levens dagteekent de gewoonte, welke hem tot den dood bijbleef, van dagelijks slechts één maaltijd te houden. Zijn gezondheid leed er niet onder; integendeel, sinds hij niets meer op het uur van het avondmaal gebruikte werd hij langzamerhand verlost van eene ingewandspijn, die hem tot dan toe gekweld had. Hij besteedde die overwinst van vrije oogenblikken om niet alleen aan zijn dierbare studiën, maar ook aan de godsvrucht meer tijd te schenken. Hij maakte een veelvuldig gebruik van de Sacramenten en deed dagelijks zijn gewetensonderzoek. Dan, in die stonden als de andere studenten zich in vroolijke gezelschappen gingen ontspannen, begaf hij zich gaarne alleen, ver van het stadsgedruisch, naar het klooster der Paters Jezuïeten of naar de St. Michielskerk in Bosco, bij de monniken van den Olijfberg. Daar in de eenzaamheid bad hij meer op zijn gemak en vond zijn

zoetste uitspanning in het onderhoud met de religieuzen dier kloosters. De godvruchtige overdenkingen, buitenshuis begonnen, zette hij, thuis gekomen, voort. „O eeuwigheid,” riep hij somtijds uit, „o eeuwigheid! Van hoe groot gewicht is dat *altijd*, en hoe goed is het, zich van eenige voorbijgaande genoegens te spenen, om zich de eeuwige vreugden te verzekeren en de straffen der hel te ontkomen!”

Wellicht troffen die ernstige gedachten hem sterker, sinds zijne vrome moeder den 24ⁿ November 1550 gestorven was. Bernardinus had haar in hare laatste ziekte bijgestaan en met al de zorgen omringd, tot welke de liefde den beste der zonen kan aansporen. Toen zij de oogen gesloten had, liet hij zijn tranen den vrijen loop en beweende bitterlijk de moeder, die hij zoo innig had bemind. Zich daarop tot zijn vader wendend, die van droefheid overstelpt was, richtte hij hem woorden van geloof en vertrouwen toe, die den beproefde bijzonder sterkten en troostten.

* * *

De beide reizen, welke Realino bij die gelegenheid naar Carpi deed, vielen hem zeer

smartelijk. Eene derde, die weldra volgde, zou bij hem een nog bitterder herinnering achterlaten. Bij deze ééne gelegenheid zou hij de lessen zijner moeder vergeten, maar hoeveel tranen zal hij in het vervolg daarom schreien!

Ziehier het voorval. Eene veelvermogende familie had Realino een onrechtvaardig proces aangedaan. Aanzienlijke bezittingen waren er mede gemoeid en reeds had Franciscus zijn zoon Bernardinus naar Ferrara gezonden, om dit rechtsgeding te voeren en tot een spoedig einde te brengen, toen hij van meening veranderde en besloot de zaak aan een scheidsrechter in handen te stellen. In die hoedanigheid aanvaardde hij zelfs Hieronymus Galli, een nabestaande der tegenpartij, op uitdrukkelijke voorwaarde echter, dat deze, alvorens het vonnis uit te spreken, een uitmuntend rechtsgeleerde zou raadplegen. Doch deze man, zijn belofte in den wind slaande, besliste in aller ijl de zaak ten gunste zijner bloedverwanten.

Dat was een schreenwend onrecht. Toen dan ook in den volgenden vacantiestijd onze

twintigjarige student den scheidsrechter ontmoette, kon hij niet nalaten hem daarvan rekenschap te vragen. Voor antwoord ontving hij slechts scheldwoorden en beleedigingen. Diep gekrenkt, gevoelt Bernardinus zich het bloed in de aderen koken, en door drift vervoerd, trekt hij zijn degen en treft zijn tegenstander vlak in het gelaat. De verwonding was slechts licht, doch hij werd niettemin daarom uit de staten des hertogs van Ferrara verbannen, krachtens een decreet, dat eerst vele jaren later herroepen werd.

De menschen hadden recht die daad streng te beoordeelen. Was echter Bernardinus zoo grootelijks schuldig in de oogen van God? Hij had gehandeld onder den plotselingen invloed eener opwelling van ongeduld: ontbraken daaraan niet de volkomen bewuste kennis en vrije wil, voor een waarlijk zware beleediging Gods vereischt? Op deze vraag heeft Realino, dunkt mij, zelf het antwoord gegeven.

Eens dat hij, reeds priester geworden, door eenige medebroeders uit scherts geplaagd werd, omdat hij in zijne groote goedhartigheid altijd een middel vond om ook de klaarblijke-

lijkste fouten van anderen te verontschuldigen, vroeg hem een der aanwezige Paters: „Maar zeg nu eens, indien een penitent zich bij u beschuldigde van een mensch vermoord te hebben, zoudt gij hem dan van de zonde van doodslag vrijpleiten? en zoo ja, waarom zoudt gij hem dan de absolutie geven?”

„Ik zou hem de absolutie geven over hetgeen hij beleden had,” hernam Bernardinus, „maar wel wetend dat in zekere omstandigheden zulk eene buitensporigheid zonder veel schuld bedreven kan worden, zou ik toch altijd gaarne van dien penitent zoo weinig kwaads mogelijk onderstellen.”



III.
Voltooing der studiën.
Openbare ambten.
Roeping tot den religieuzen staat.

Na zijne zwakheid aldus ondervonden te hebben en meer dan ooit besloten de hartstochten te beteugelen, die hem zoo ver konden medesleepen, kwam Bernardinus te Bologna terug en hervatte er zijn leven van arbeid en godsvrucht.

De studie der burgerlijke en kerkelijke wetten nam zijn tijd niet dermate in beslag, dat hij er geen deel van besteedde aan de fraaie letteren. Met een ontwikkelden geest en uitmuntenden smaak bedeed, vond hij zijn lust in den omgang met de groote schrijvers der oudheid. Hij las en herlas hunne werken, vertaalde die of maakte er zorgvuldig zijne

aanteekeningen op. Zoo vertolkte hij, behalve het blijspel *Plutus* van Aristophanes, de geheele *Odyssea* van Homerus, en schreef aanteekeningen op al de verhandelingen van Plato en verscheiden andere beroemde werken van Aristoteles, Catullus, Sallustius, Petrarca enz. Hij vervaardigde ook, behalve andere werken, twee bundels met Latijnsche en twee met Italiaansche verzen.

Alleen zijn uitlegging op den Bruiloftszang van Thetis en Peleus, in 1551 te Bologna verschenen, werd gedrukt. Deze was aan Kardinaal Madrucci opgedragen en verwierf den schrijver groote lofuitingen vanwege de letterkundigen van zijn tijd. Maar hoezeer betreurde Realino later een zoo kostbaren tijd, zooals hij zeide, aan dergelijke ijdelheden verkwist te hebben! Hij had al de exemplaren van dit geschrift terug willen koopen om ze aan de vlammen prijs te geven. Toch bevat het niets, dat den meest kieschen lezer zou kunnen kwetsen.

Daarenboven was zijn letterarbeid niet altijd aan ongewijde of zuiver wijsgeerige onderwerpen gewijd. Voor zijn broeder Jan

Baptist, die zich in het huwelijk ging begeven, stelde hij over het christelijk huwelijk een werkje vol goede raadgevingen samen.

In 1561 vervaardigde hij een uitstekende redevoering over de ijdelheid van al het aardse; en daar hij een volijverig lezer der H. Schrift was, schreef hij achtereenvolgens korte verklaringen op al de boeken van het Oude en het Nieuwe Testament.

Al die handschriften zijn verdwenen. Zijn ootmoed deed hem bij de zijnen zoo dringend aanhouden op de vernietiging dier vruchten van zijn geest, dat zij ten laatste al de geschriften, welke hij hun gelaten had, verbrandden.

* * *

Inmiddels waren de jaren zijner vorming verlopen en Bernardinus, den 3n Juni 1556 tot Doctor in de beide rechten bevorderd, trad kort daarop zijne openbare loopbaan in. Hij vervulde achtereenvolgens de betrekkingen van *podesta* te Felizzano in het Milaneesche, van advocaat-fiscaal in het stadje Alessandria, van gouverneur te Cassine en eindelijk van rechter te Castiglione in Lombardije.

Deze laatste post was bijzonder hachelijk. De inwoners toch, in woedende partijschappen verdeeld, waren in opstand tegen het gezag en om hen in het goede spoor te doen wederkeeren, werd eene even voorzichtige als vaste hand gevorderd. Realino ondernam de netelige taak en de uitslag was verwonderlijk. Spoedig herbloeiden recht en vrede te midden dier bevolking en toen, na twee jaren, de ambtstijd huns rechters verstreken was, vroegen en verkregen juist diegenen, die aanvankelijk tegen hem gekant waren, dat hij in zijne bediening gehandhaafd bleef.

Dit welslagen zal niemand verwonderen, die denkt aan de rechtschapenheid en goedhartigheid, de belangeloosheid en de hoogere bedoelingen, welke dezen voorbeeldigen overheidspersoon bezielde.

Nimmer werd hij beheerscht door hartstocht, nimmer gedreven door gunstbejag noch eenige persoonlijke neiging. De rechtvaardigheid alleen zat bij zijne uitspraken voor. Dit wist iedereen zoo wel, dat men voor hem veilig eene uitzondering kon maken op den regel, die wil dat niemand rechter zij in zijne eigene

zaak. Vandaar dat, toen een deel der oproerigen, van wie wij zooeven spraken, hem in het openbaar durfde beschimpen, hij zelf belast werd hun proces op te maken en die ongeregelde heden te doen ophouden.

Bernardinus' goedheid matigde steeds de vonnissen, welke de gerechtigheid hem dwong te vellen. Vijand van preventieve gevangenschap, haastte hij zich onschuldig erkennen te ontslaan. Op de schuldigen paste hij de wetten met veel omzichtigheid toe, zooveel doenlijk de gestrengheid der toenmalige rechtspleging verzachtend. Sometijds zelfs verwierf hij hun volkomen vrijspraak, als zij teekenen gaven van oprechte bekeering.

Zijne onbaatzuchtigheid was boven allen lof. Zijn grondbeginsel was, dat men niet te gelijk zich kan verrijken en eerlijk blijven. En inderdaad, verre van den staat zijns vermogens verbeterd te hebben, was hij armer bij het verlaten dan bij het aanvaarden zijner openbare bediening.

Wat evenwel deze kostbare eigenschappen bijzonder verhoogde en van Realino een man maakte, waarlijk machtig in werk en woord:

hij verhandelde eerst geruimen tijd met God de zaken, welke hij te behandelen had met de menschen. Dagelijks woonde deze jeugdige magistraat de H. Mis bij, bad hij den Rozenkrans en hield lange overwegingen over het lijden des Heeren. Is het dan te verwonderen, dat zijne ondernemingen door den Hemel gezegend werden, dat God er behagen in nam al zijne smeekingen te verhooren, ja hem iets te schenken, wat in Bernardinus nimmer was opgekomen te vragen: de uitstekende genade der roeping tot het religieuze leven?

De eerste roeping daartoe was een inwendig woord, dat God hem deed hooren. 't Was op het oogenblik, dat de Gelukzalige zijn ambt te Felizzano verlaten had. Daar hij een afkeer gevoelde van het leven aan 't hof, wilde hij zijn beschermer, Kard. Madrucci, niet volgen naar Rome en was hij dus voor 't oogenblik zonder betrekking. Terwijl hij zich nu in 't gebed Gode aanbeval, vernam hij duidelijk deze woorden: „Richt een smeekgebed tot die koninklijke Majesteit, die de ongelukkigen helpt, en vrees niets.” Bernardinus hoorde die woorden wel, doch nog weinig bedreven in

de wegen Gods, begreep hij den zin dier roeping niet.

Het volgende feit verschafte hem meer licht. Realino had te Bologna eene jonkvrouw gekend, die zijn smaak voor wijsgeerige en letterkundige studiën deelde en deze aan de oefeningen der hoogste godsvrucht wist te paren. Zij had hem doen afzien van de studie der geneeskunde; en sinds dien tijd waren deze beide zuivere zielen met elkander in betrekking gebleven en wisselden zij brieven in proza en zelfs in verzen, om elkander tot deugd en volmaaktheid op te wekken. Op het tijdstip nu, waarvan spraak is, overleed Clara — zoo heette Bernardinus' vrome vertrouweling — in geur van heiligheid en verscheen aan Bernardinus tot driemaal toe. Zij was van een hemelsch licht omstraald en maande hem met zachte woorden aan, zich van de bekommering der aardse zaken te ontdoen en geheel aan God te schenken.

Bij eene andere verschijning deed eene hemelsche stem hem deze woorden hooren: „Kom, mijn vriend, kom!”

Daar echter de markies van Pescara, wien

het gebied van Castiglione toebehoorde, al het goede vernomen had, dat Realino aan zijne leenmannen bewees, besloot hij een man van zoo groote verdienste in een uitgebreiden werkkring te verplaatsen. Tot groote spijt der bewoners van Castiglione, die hem als een vader beweedden, zond hij Realino naar Napels en vertrouwde hem hier den post van algemeen rentmeester zijner uitgebreide bezittingen toe. De Gelukzalige kwam in deze stad in 't begin van Juli 1564 aan en trad aanstonds in zijne nieuwe betrekking op. Doch hij zou de vorsten dezer aarde niet meer dienen; voortaan verlangde de Koning des hemels hem in Zijn dienst.

Eens dat onze intendant, nauwelijks in dienst, de stad doorwandelde, ontmoette hij twee jonge religieuzen, wier engelachtig voorkomen en beminnelijke zedigheid zijn hart verrukten. Hij volgde hen met de blikken zoolang hij kon en vernomen hebbend, dat het leden waren der onlangs door Ignatius van Loyola gestichte Sociëteit van Jezus, besloot hij de eerstvolgende predicatie in hun kerk bij te wonen. De preek werd op dien dag

gehouden door P. Carminata, van Palermo, een machtig redenaar en een man van hoogedengd. Zijn levendig en doordringend woord bracht in zijn nieuwen toehoorder eene diepe ontroering teweeg. Als had Realino tot nu toe nog geen christelijk leven geleid, besloot hij zich zonder voorbehoud aan God te schenken en een nieuw leven te beginnen door eene algemeene biecht bij dien priester af te leggen. Hij bereidde zich gedurende verscheidene dagen tot zulk eene gewichtige handeling voor en wilde, neergeknield voor de voeten van P. Carminata, zijne belijdenis beginnen, toen deze hem vroeg, of hij niet eerst eenige overwegingen zou willen doen over de groote waarheden van het geloof. Bernardinus nam dit voorstel aan en deed acht dagen lang de geestelijke oefeningen van den H. Ignatius.

Wonderbaar waren de vruchten dezer afzondering. De Gelukzalige sprak zijn biecht onder een vloed van tranen en smaakte de zoetste vertroosting. God deed hem daarop in zulk een helder licht de ijdelheid van al het aardsche aanschouwen, dat hij besloot alles te verlaten en religieus te worden.

Dit besluit vervulde zijne ziel met onuitsprekelijke vrede en vreugde. Maar het religieuze leven is een zoo groote schat, dat men dien gemeenlijk niet zonder strijd en groote moeite verwerft. De duivel voorzag welk nadeel Bernardinus, eenmaal religieus geworden, hem zou toebrengen, en begon daarom zijn besluit vol woede aan te vallen, Vrede, vreugde, goddelijke vertroosting, alles was in een oogwenk verdwenen, en in plaats dier zoetheden ondervond Realino niets dan verwarring, ongerustheid en angst. Kon hij nu den markies van Pescara verlaten, op het oogenblik zelf, dat deze hem een zoo schitterend blijk van vertrouwen had geschonken? En zal hij den moed hebben zijn geliefden broeder en zijn dierbaren vader vaarwel te zeggen, zijn bejaarden vader, nauwelijks van eene ziekte hersteld? Zou dat geen wreedheid zijn? Zou het geene monsterachtige ondankbaarheid wezen?

De strijd was lang en zwaar, maar Bernardinus behaalde de overwinning. God roept hem tot het religieuze leven: religieus zal hij worden. Drie brieven, welke hij, kort daarop,

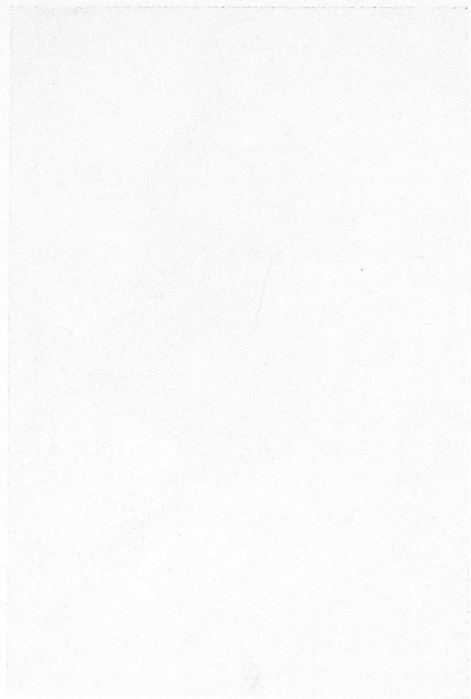
van zijn vader, van zijn broeder en van den markies van Pescara ontvangt, bevestigen hem in zijn voornemen, daar zij eenparig zijn grootmoedig besluit goedkeuren en prijzen. Uit den hemel zelven echter moest hem de kostbaarste aanmoediging komen en tevens de oplossing der laatste moeilijkheid omtrent de keuze der Orde, welker kleed hij aanvaarden zou.

Eens — het was een Septemberdag van 1564 — bevond Realino zich alleen en bad met veel godsvrucht zijn rozenkrans. Eensklaps verschijnt voor hem de heilige Moeder Gods, in hare armen het goddelijk Kind Jezus dragend. Zij ziet haar getrouwen dienaar met eene onuitsprekelijke uitdrukking van goedheid aan, gelast hem vervolgens zoodra mogelijk in de Sociëteit van Jezus te treden en verdwijnt.

Vol blijdschap gaat Bernardinus zich voor de voeten zijns biechtvaders werpen en verzoekt zijne opneming in het noviciaat. Maar in eene zaak van zooveel gewicht is overhaasting misplaatst. P. Carminata stelt den postulant duidelijk de moeilijkheden voor, welke



Voorstelling van den Gel. Bernardinus aan de voeten van de „Koningin der Belijders”, naar de schilderij van Ant. Verrius, te Lecce in de kerk, door den Gel. gebouwd, aanwezig.



aan zijne onderneming verbonden zijn en zendt hem eindelijk tot den Provinciaal van Napels, P. Alphonsus Salmeron. Deze schrijft daarover aan den Hoogerw. Pater Laynez, Generaal der Sociëteit, en nadat men zorgvuldig eene zoo buitengewone roeping had onderzocht, werd Realino vergund zijn noviciaat te beginnen in het college van Napels, den 13ⁿ October 1564.



IV.
Noviciaat en eerste jaren in het
religieuze leven.

Onder de Jezuïeten, die toen te Napels verbleven, bevond zich een man van groote kennis en hooge deugd, dien men P. Joannes Cola Piedelugo heette. Hij had vroeger den graad van doctor in de rechten verworven; maar toen hij eens een man had zien ter dood brengen, door de menschelijke gerechtigheid van een misdaad overtuigd, waaraan hij hem onschuldig kende, zeide hij een loopbaan vaarwel, waarin zijne eeuwige zaligheid hem niet genoegzaam verzekerd scheen. Hij deelde al zijne goederen onder de armen uit en trad in de Sociëteit van Jezus. Weldra bewogen zijne bescheidenheid, rechtschapenheid en

goedhartige inborst de Oversten hem de zorg op te dragen de novicen te vormen voor het religieuze leven. Hij was de meester, dien de Voorzienigheid voor onzen Gelukzalige bestemd had. Bernardinus plaatste zich onder zijne leiding met de volgzaamheid van een kind.

Het noviciaat ving aan met de groote Oefeningen van St. Ignatius en Bernardinus bracht zes weken in afzondering door, naar hartelust zich drenkend aan den stroom van melk en honig, die, naar zijn woord, in de Sociëteit van Jezus vloeit. Toen hij de Oefeningen voleindigd had, hunkerde hij naar vernederingen en versterving. P. Pielugo bracht hem naar de keuken en terwijl de Broeder-kok hem eene armelijke, grove toog aanbood, sprak de Pater tot den novice: „Mijn broeder, ziedaar het bruiloftskleed, waarmede gij tot den bruiloft des Lams zult kunnen binnengaan.“ Frater Realino knielde aanstonds neder en kuste innig en herhaaldelijk die livreen der armoede. Daarop zijn gewaad van edelman afleggend en zijn baard, dien hij tot dan had laten groeien afsnijddend, hulde hij zich in het nederige kleed, dat hem was toegereikt, en wijdde zich, onder

leiding van den Broeder, aan de laagste bedieningen des huizes.

Zes maanden lang bleef hij in dit nederig bedrijf en als men hem vroeg, of hij niet na zijn noviciaat voor de studie wenschte bestemd te worden, sprak hij: „Ik hoop van harte, dat men mij niet weder naar de boeken zal heensturen. Ik heb slechts één verlangen, geheel mijn leven in den staat van Broeder door te mogen brengen. Daartoe alleen ben ik geschikt.“ Hij vroeg uitdrukkelijk deze gunst aan zijne oversten en herhaalde zijn verzoek zoo dikwerf, dat men hem verbieden moest er nog langer aan te denken.

Eens vroeg hij zijn novicenmeester een geestelijk leesboek. P. Pielugo stelde hem een kruisbeeld ter hand en zeide: „Ziedaar het boek, mijn zoon, dat gij moet lezen.“ Realino bestudeerde dat boek en bracht zoo wel in beoefening de volmaaktheid, welke het hem ontdekte, dat hij verscheidene buitengewone genaden van den Hemel verwierf. Noemen wij slechts eene engelachtige kuischheid, voortaan ook van de lichtste bekoringen bevrijd: kostbare genade, welke de H. Paulus niet ver-

mocht te verkrijgen en waarmee de Koningin der Engelen onzen Gelukzalige verrijkte bij een bezoek, dat zij hem omstreeks dezen tijd bracht.

* * *

*

Het was echter niet de Hemel alleen, die den edelmoedigen novice met gunsten overlaadde. Zij, die op aarde bij hem de plaats van God bekleedden, gaven hem slag op slag blijken van het groote vertrouwen, dat zijne deugd hun inboezemde. Niet alleen werd Bernardinus met de anderen, na verloop der beide proeffaren, tot het afleggen der eerste geloften toegelaten: maar nauwelijks had hij sedert achttien maanden zijne studiën hervat, of men gelastte hem, zich voor te bereiden tot het h. Priersterschap. Hij ontving inderdaad de priesterlijke wijding op de Quatertemper van H. Drievuldigheidsdag 1567, en „met de vervoering en aandoeningen van een serafijn,” zegt een zijner geschiedschrijvers, droeg Bernardinus, vijf dagen later, op den H. Sacramentsdag, zijn eerste h. Misoffer aan God op. Onmiddellijk daarna schreef hij zijn vader: „Zoo ben ik dan priester! Ik sta verbaasd over mij zelven, daar ik mijne onwaardigheid

ken. Begeef u, bid ik u, terstond na ontvangst van dit schrijven, naar eene kerk, om er neergeknield voor het H. Sacrament, de goddelijke Majesteit te danken voor hetgeen zij ten gunste van een uwer zonen gedaan heeft. Gij noch ik verdienden zulk eene weldaad!“

Nauwelijks met de priesterlijke waardigheid bekleed, werd P. Realino tot „geestelijken vader“ van het college, biechtvader zijner medebroeders en novicenmeester benoemd. Daar hij echter zijne studiën nog niet voltooid had, kwam hij dagelijks ootmoedig op de banken nederzitten naast degenen, die hij in de wegen der volmaaktheid te besturen had. Hij wilde, in weerwil van de overmaat zijner bezigheden, van geen vrijstelling op dit punt hooren. Altijd gereed de les van den leeraar te herhalen, redetwistte hij op zijne beurt in 't openbaar, zooals ieder ander.

Door aldus te handelen, verloor hij nochtans niets van zijn gezag noch van zijn aanzien. Zonder te spreken van de buitengewone talenten, waarmede hij begaafd was en die ondanks hemzelven in hem uitblonken — de nederigheid zelve, welke hij aan den dag legde,

Ego Bernandinus Reckling professorem facio, et promitto emendatam Dio

coram eius virginis matris, et uniusculi ueluti una.

..... et ubi A. pete Alphonsi Salomon Piusasali tergo bene.

pupula

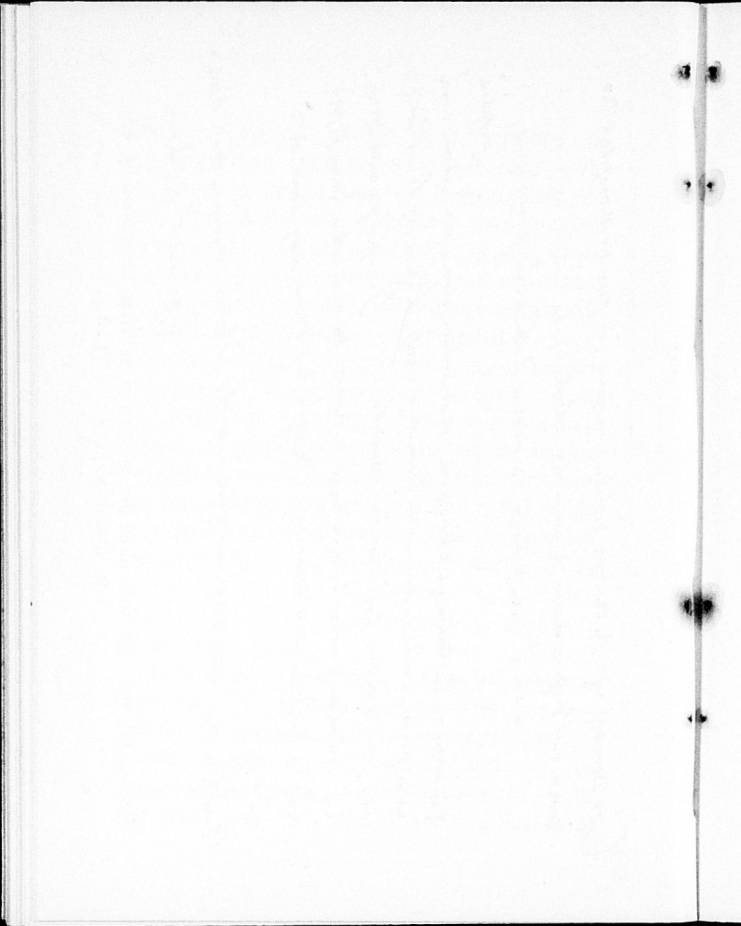
pauperum, Castalam, et obdormam: et scindam eam, perhorison una
una pueri emendationem: iuxta formam uniusculi, in laniis Apollinis loci:
et ubi sem. et in iuxta Castalamibus constant. Insuper promitto spira:
huc obdormam summo Pongis: una missio. prout in iuxta laniis Apollinis:
huc, et Castalamibus constant. Hicubi die prout huc, anno. A. D.

Lxx

P. off. huc emendatam laniis, quae à pupula in forma constant emendatam bene.

Ego Bernandinus Reckling.

Hac-simile van het formulier der plechtige geloften, eigenhandig door
den Gelukzalige geschreven.



verwierf hem aller hoogachting en vertrouwen. Geen wonder dat zelfs de meest gevorderden in leeftijd zich gaarne lieten leiden door dien jeugdigen geestelijken gids.

Wat zijne novicen aangaat, zij vereerden en beminden hem als eene moeder. Bernardinus toch ontving en aanhoorde hen altijd met zoo-veel goedheid en verstond zoo wel de kunst hun harten te verruimen! In korte woorden loste hij hun bezwaren op, toonde hun, waar de gelegenheid zich voordeed, den strik des bekoorders en ontvlamde hen van liefde en ijver voor de volmaaktheid. Overigens maakte zijn voorbeeld nog meer indruk op hen dan zijne woorden.

* * *

De deugden van onzen heiligen novicen-meester schitterden in zoo helderen glans, dat, bij buitengewone gunst, de H. Franciscus de Borgia, destijds Generaal der Sociëteit, hem nog vóór het einde zijner studiën tot de plechtige professie der vier geloften toeliet. Op den 1ⁿ Mei 1570 ging hij deze laatste verbintenissen aan en tot het einde zijns levens bleef hij standvastig daaraan getrouw.

De *armoede* was zijne geliefkoosde gezellin. Hij beschouwde haar als een krachtdadig middel ter volmaaktheid. Nimmer wilde hij nieuwe kleederen dragen. Een enkele maal was men er in geslaagd hem eene nieuwe toog te doen aantrekken, maar daartoe was een uitdrukkelijk bevel van den P. Provinciaal noodig geweest. Zijn werktafeltje was zoo klein, dat wanneer hij zijne boeken opensloeg om te studeeren, hem geen plaats meer overbleef om zijn papier te ontvouwen en te schrijven. Ontving hij brieven, dan bewaarde hij met zorg de omslagen en de wit gebleven bladzijden om die nog, in een geest van armoede, te gebruiken. Eens schreef hij zelfs op zulk een strook aan zijn broeder, een vermaard genees heer geworden: „Ik schrijf u op dit stukje papier“, zeide hij, „omdat men in het huis der armen niet in overvloed leeft”.

Zijne *gehoorzaamheid* kende nimmer eenige aarzeling. Hij verklaarde zich bereid, op den minsten wenk zijner oversten, zonder reisgeld tot het uiteinde der wereld te gaan. Riep hem de klok terwijl hij met iemand sprak, dan voleindigde hij zelfs het begonnen woord

niet, maar verontschuldigde zich beleefd en ging heen. Nimmer sprak hij tot zijne oversten, tenzij staande en met ontbloot hoofd. In de gerechtelijke verklaring van P. Annibal Vitale, die jarenlang met hem geleefd had, leest men: „P. Realino, hoewel uitmuntend in alle dengden, beoefende de gehoorzaamheid met zoo groote volmaaktheid, dat ik hem uit dien hoofde alleen reeds als een groot heilige beschouw.”

Ook als een uitstekend heilige beoefende hij de *knusheid*. Zijn aanblik alleen reeds boezemde liefde in tot die schoone deugd. De voorwerpen, door hem gezegend of eenvoudig aangeraakt, verdreven onmiddellijk alle onzuivere bekoring. Talrijke getuigen hebben verklaard, dat zij zich hetzij van een brief des Paters, hetzij van een rozenkrans, door hem gezegend, bedienden als van een ondoordringbaar schild tegen de schichten des helschen vijands. Zijn lichaam en alle voorwerpen in zijn gebruik ademden een geur uit van hemelsche zoetheid.

Verwonderlijke gaven, ongetwijfeld! Wat men echter hier het meest bewonderen moet, vooral wanner men denkt aan 't zeldzaam

voorrecht waarvan wij spraken, is de zorg, waarmede de Gelukzalige den schat zijner kuischheid bewaakte. Hij was met eene teedere zorg aan al zijne regels getrouw, vooral aan die, welke de H. Ignatius voor de „zedigheid” geschreven heeft.

Hij behandelde zijn lichaam met de uiterste gestrengheid. Om niet te spreken van zijne haren boetekleederen en bloedige geeselingen, willen wij alleen vermelden, dat hij nimmer de vliegen of muggen verjoeg, die in de streken, waar hij lange jaren verbleef, zeer talrijk en lastig zijn. En toen een zijner medebroeders, die hem in een ziekte verpleegde, hem van die insecten wilde verlossen, sprak hij: „Laat ze begaan, dat is een kleine oefening van geduld.”

Hij gunde zich iederen nacht slechts drie of vier uren rust, en nog nam hij die geheel gekleed en dikwerf uitgestrekt op den blooten vloer.

Zijne overvloedigste maaltijden bereikten niet het gewicht van een half pond. Brood, groenten en, als hij eens voor zichzelf uit wilde halen, een weinig kaas — ziedaar zijne

volledige spijskaart. Nimmer at hij vleesch, noch eieren, noch visch. Behalve de vastendagen, welke hij hield op den vooravond der feesten van den Zaligmaker en zijner zeer talrijke Beschermheiligen, vastte hij nog geregeld driemaal per week, waarvan tweemaal op water en brood. Gedurende een geheele vasten at hij niets dan broodkruim, ter wille, zeide hij, van zijn slecht gebit.

En terwijl hij zich aldus behandelde, volbracht hij inmiddels den arbeid van een krachtig missionaris. Prediken en catechismus geven, gasthuizen en gevangenissen bezoeken, dag en nacht biecht hooren, geestelijke afzonderingen van kloosterlingen leiden en het besturen eener talrijke en bloeiende broederschap: ziedaar de bezigheden, waaraan hij zich onverpoosd wijdde. Zoodanig was zijn leven te Napels, zoodanig zal het blijven op de door Gods Voorzienigheid hem aangewezen plaats, waar wij hem voor het overige zijns levens zullen aantreffen.



V.

Stichting van het huis te Lecce.
De heilige Rector.

Het jaar 1574 liep ten einde. P. Realino had tien jaar te Napels doorgebracht en was gevormd voor al de bedieningen zijner roeping. Op dit tijdstip wendde de stad Lecce, hoofdplaats van het Land van Otrante, bij de overheid pogingen aan om een huis van de Sociëteit te bekomen. De Provinciaal-Overste liet aanstonds zijn oog op den Gelukzalige vallen, en benoemde hem tot overste der nieuwe stichting. In afwachting van nieuwe medehelpers, voegde hij hem twee gezellen toe: Br. Alphonsus, met de zorg voor het tijdelijke belast en een priester, P. Jacobus Abbate. Daar deze laatste reeds in het Land van Otrante werkzaam was,

ging Bernardinus op weg met Br. Alphonsus en kwam op 19 December 1574 te Lecce aan.

Zijne faam was hem vooruitgesneld. Men bereidde hem eene schitterende ontvangst, waarvan zijn ootmoed veel te lijden had. Doch hij wist zich welhaast voor zooveel eerbetoon schadeloos te stellen. Nauw had hij de noodzakelijke bezoeken afgelegd, of hij ging een groot gedeelte zijner dagen in de gevangenissen en hospitalen doorbrengen, be- wees er den zieken de walgelijkste diensten, stond de gepijnigden bij en kuste de wonden, hun door den beul toegebracht. Zonder te spreken van zijne prediciën in de kathedraal en van de voordrachten over de zedenleer, welke hij voor de priesters hield, gaf hij meermalen in de week catechismusles aan de kinderen, bij welke spoedig vele volwassenen zich kwamen aansluiten. Zelfs de Turken en Moorsche slaven waren van zijne zorgen niet uitgesloten. Dank zijn heldhaftig geduld, gelukte het hem aan een goed aantal dier verbasterde naturen de poorten des hemels te openen. Vijf volle dagen moest hij gebruiken om een dier ongelukkigen deze vier woorden:

Ave Maria, gratia plena, te leeren. Iemand bewonderde zijne volharding in het onderrichten eens negers. „En ik,“ hernam de Pater, „bewonder dien ongeloovige, die mij blijft dulden, terwijl ik hem den ganschen dag met mijn onderricht het hoofd breek.“ Na de werkzaamheden van den dag, bracht hij een aanzienlijk deel van den nacht bij het bed der zieken door. daar niemand te Lecce wilde sterven zonder door P. Realino te zijn bijgestaan.

* * *

Zooveel toewijding prikkelde de inwoners tot erkentelijkheid. Reeds hadden zij door onderlinge samenwerking den Paters een vrij doelmatige woning bezorgd. De bisschop had er de gift van een aangrenzend tuintje en het kerkje van Maria-Boodschap aan toegevoegd. Weldra echter bevond men dat alles te bekrompen. Vooral de kapel was onvoldoende voor den toevloed van geloovigen en het werd dringend noodzakelijk eene ruimere kerk te bouwen. Met behulp van nieuwe gronden, door een weldoener geschonken, kon men deze onderneming tot een goed einde brengen. De eerste steen werd gelegd den 21ⁿ September 1575.

Twée jaar nadien waren de werkzaamheden voltooid en de kerk — eene der ruimste en schoonste van Lecce — werd gewijd onder den titel van den zoeten Naam van *Jezus*.

De geheele stad jubelde en toch — het geluk der inwoners was nog niet volkomen. Lecce wenschte vurig een college der Sociëteit te bezitten. Maar hoe zou men in eene stad, die nog geen 20000 zielen telde, de noodige fondsen bijeenzamelen om zulk een werk te stichten en te onderhouden? P. Realino troostte de inwoners: „Binnen kort,” sprak hij, „zal uwe stad een prachtig college bezitten, het schoonste der geheele provincie, na dat van Napels”. De voorspelling kwam weldra uit. Ziehier op welke wijze.

Onze Gelukzalige had te Napels de kennis gemaakt en meermalen de biecht gehoord van een edel en rijk burger, uit Lecce afkomstig. Raphaël Staivano, zoo was zijn naam, kwam zijn biechtvader eens bezoeken en was gelukkig met eigen oogen te aanschouwen al wat zijne medeburgers voor de Sociëteit van Jezus gedaan hadden; en, daar hij meer dan iemand zijne geboortestad met een college wenschte

verrijkt te zien, bood hij tot stichting daarvan een jaarlijksche rente van 1000 dukaten. Die grootmoedige daad werd beschouwd als eene uitdaging, waaraan men zich haastte te beantwoorden. Iedereen wilde inschrijven en als in een oogwenk had men alles bijeen, niet slechts wat noodig was om den leeraars, wier onderwijs volstrekt kosteloos moest geschonken worden, eene gepast onderhoud te bezorgen, maar ook om een uitgestrekt en schoon college geheel af te bouwen.

Het werk werd zonder uitstel begonnen en men zette het met geestdriftigen ijver door. Buitendien bleek zichtbaar de zegen des Hemels. De metselaars stonden verwonderd over de snelheid, waarmede de muren omhoogrezen en eene bovennatuurlijke tusschenkomst vermoedend, namen zij op een avond zorgvuldig de maat der muren. Des anderen daags bevonden zij, tot hun groote verbazing, dat de hoogte ongeveer 30 centimeter was toegenomen. Ongetwijfeld wilden, op P. Realino's gebed, de engelen hun hulp bieden ter opbouwning van een huis, waaruit zooveel jongelingen zouden voortkomen met engel-

achtige zeden, een ontwikkelden geest en gereed om in alle rangen der maatschappij de goede zaak van God en godsdienst te verdedigen.

* * *

Inderdaad snelden de leerlingen in grooten getale naar dit college heen, waarin hun een volledig onderwijs tot aan de godgeleerdheid verstrekt werd; en onberekenbaar is het goed, door de Sociëteit van Jezus gedurende twee eeuwen hier onder de studeerende jeugd tot stand gebracht.

Terzelfdertijd werkten de Paters in hunne kerk tot niet geringere glorie Gods door prediking, voorlezingen over de H. Schrift, christelijke leering en vooral door het toedienen der Sacramenten, dat zij er in eere wisten te brengen. Om beter aller belangen te behartigen, richtten zij niet minder dan zeven schoone Congregaties der H. Maagd op, die alle zeer bloeiend werden. Men kwam niet alleen uit de gansche stad, maar ook van de omstreken toegestroomd om daarin te worden opgenomen.

De ziel van al dat goede was P. Realino. Hij spoorde door voorbeeld en leiding zijne

broeders aan. En nog tal van jaren zou dat zoo blijven. Tevergeefs vraagt Napels hem terug, tevergeefs doen andere steden aanzoek om hem te bezitten. God wil hem te Lecce. Hij echter, gehoorzaam als immer, wil tot allen prijs het bevel tot vertrek, dat hem slag op slag herhaald wordt, ten uitvoer brengen. Maar eens wordt hij op het oogenblik van vertrek door eene hevige koorts aangegrepen; een ander maal, heeft hij reeds een kwartier afgelegd en is men verplicht hem nogmaals over geheel zijn lichaam sidderend, in het college terug te brengen. Een derde keer is hij reeds gelukkig door de stad gekomen, waar onder de strengste straffen verboden is hem een paard of ander voertuig te verschaffen. Nu is hij in het open veld en zal den voet in den stijgbeugel zetten. Eensklaps barst een vreeselijk onweder los. De Pater houdt stand: het onweder is bedaard. Hij wil zijn weg vervolgen: daar hult zich de lucht opnieuw in duister en ratelt de donder met vernieuwd geweld.

Zijn Generaal-Overste evenwel. P. Mercurianus, wil hem volstrekt aan het hoofd van

het professenhuis te Rome plaatsen. „Vertrek”, zoo schrijft hij hem; wordt gij ziek, neem dan tijd tot herstel, maar zet daarna uw afreis voort.” Inderdaad maakt de ziekte zich van don Pater meester en biedt zij, acht maanden lang, aan alle geneesmiddelen weerstand; maar, nauwelijks heeft de Generaal zijn bevel teruggetrokken, of zij verdwijnt. Eenige jaren later neemt een volgende Generaal, P. Aquaviva, dezelfde proef met denzelfden uitslag; toen legden de geneesheeren de verklaring af: P. Realino bevelen Lecce te verlaten, staat gelijk met hem prijsgeven aan eene koorts, tegen welke wij geen geneesmiddel bezitten. Het bevel werd nu ook niet meer hernieuwd én de Pater bleef tot zijn dood op denzelfden post.

* * *

Onze Gelukzalige ontsnapte aan eerbewijzen der buitenwereld, maar kon zich niet vrijwaren tegen die, welke Lecce zelf hem bood. Gedurende een lange reeks van jaren was hij belast met het bestuur van het college, hetzij als vice-rector, welke bediening hem meer dan 13 malen werd opgedragen, hetzij met het

volle gezag van rector. Maar welk een bestuur was dat van P. Realino! Hoezeer wist dat ware vaderhart in zijne communiteit vrede, eensgezindheid en opgeruimdheid van geest te doen heerschen! Men genoot er een voorsmaak des hemels, en in de Napelsche provincie ontstond als een edele wedstrijd om onder de leiding des heiligen rector's te mogen leven.

Niet tevreden met teedere bezorgdheid in de gemeenschappelijke belangen van allen te voorzien, bezocht P. Bernardinus dikwerf de kamers, om te zien of niemand iets ontbrak. Meer dan eens beroofde hij zich van een gedeelte zijner kleederen, om daarmede een zijner broeders te gerieven.

Hij moedigde jonge leeraren vol liefde aan en schroomde niet hun talenten en deugd den verdienden lof te geven. Had iemand hunner zijne krachten aan een buitengewonen arbeid besteed, dan overlaadde de Overste hem met voorkomendheden en blijken zijner tevredenheid.

Niet minder groot was zijne deelneming ten opzichte van missionarissen, die terugkwamen van hunne zending. Hij ging hun

te gemoet, wiesch hun de voeten, ondervroeg hen omstandiglijk en luisterde met de levendigste belangstelling naar het verhaal hunner werkzaamheden.

Bovenal echter jegens zieken legde hij de teederste liefde aan den dag. Hij bezocht hen soms twaalf ja vijftien malen per dag, waakte bij hen des nachts en bewees hun alle denkbare diensten. Hij bracht metterdaad in uitvoering wat hij beloofd had, toen hij in 1595 tot rector werd aangesteld: „Ik wil”, had hij gezegd, „niet de Overste, maar aller dienaar en vader zijn.”

Feitelijk onderscheidde hij zich van zijne medebroeders slechts door eene grootere nederigheid en liefde. Hij las voor en diende aan tafel, evenals de anderen, en dikwijler dan de anderen was hij den kok, den verzorger van het linnengoed en den anderen Broeders in hun bediening behulpzaam.

Te aller uur kon men tot hem komen, zonder vrees van hem tot last te zijn. Hij ontving iedereen met eene ware en ongeveinsde goedheid, die allen op hun gemak zette en ook den schroomvalligste den mond opende.

Nimmer weigerde hij iets van hetgeen hij toe kon staan. Vroeg men hem iets wat nadeelig zou zijn geweest, dan weigerde hij 't zonder menschelijk opzicht, doch met zooveel welwillendheid, dat de vrager steeds tevreden heenging.

Groot minnaar der regeltucht, hield hij aan de stipte naleving der h. regels vast. Liever verleende hij in zekere gevallen eene algemeene vrijstelling van een of andere verplichting der uitwendige tucht, dan zijne broeders aan het gevaar van tekortkoming bloot te stellen. Betrapte hij een der zijnen op een misslag, dan bracht een blik vol liefde en ernst op den overtreder geslagen, meer tot diens verbetering bij dan eene gestrengte berisping gedaan zou hebben.

Toch bestrafte hij, schoon ongaarne, de fouten die vergoeding vorderden. Maar somwijlen ook gaf hij, tegen de klaarblijkelijke eischen der gerechtigheid in, slechts gehoor aan de barmhartigheid, door hoogere inzage overtuigd, dat hij aldus beter de genezing van den schuldige bewerken zou. Eens dat hij aan een Broeder een vrij zware, maar

welverdiende boete had opgelegd, weigerde deze hardnekkig en barstte zelfs in klachten en gemor tegen zijn Overste los. Realino ziende, dat hij met een verbitterd gemoed te doen had, gelastte eerst den P. minister den weerbarstige te zeggen, dat de Overste hem zijn fout vergaf en de boete kwijtschold. Toen vervolgens het uur van den maaltijd gekomen was, trad hij, ten aanschouwen der geheele communauteit, recht op dien Broeder toe, omhelsde hem hartelijk en vroeg hem vergiffenis voor het leed, dat hij hem veroorzaakt had. Bij dit tooneel kon geen der aanwezigen zijne tranen bedwingen. „Het is waarlijk een heilige!“ riep een hunner uit. Doch de diepst ontroerde van allen was de arme Broeder zelf. Weenend en snikkend wierp hij zich aan de voeten zijns Oversten, smeekte duizendmaal vergiffenis, bood zich aan tot de meest vernederende boetedoeningen en werd, van dit oogenblik af, buigzaam en gezeggelijk als een kind. De ootmoed en liefde van den dienaar Gods hadden eene roeping behouden.



VI.

De Biechtvader en Wonderdoener.

Bij zijne intrede in den religieuzen staat koesterde P. Realino slechts één verlangen : zoo spoedig mogelijk naar Indië vertrekken en zich toewijden aan de bekeering der ongelooovigen. Meermalen had hij zijne Oversten daarom aangezocht. Nog dikwijler had hij bij God die gunst afgesmeekt. Doch, wij zagen het, niet aldus was Gods beschikking. Voortaan zal Bernardinus er dan ook alleen op bedacht wezen zich zonder voorbehoud aan het heil der zielen te wijden daar, waar de Voorzienigheid hem zoo klaarblijkelijk wilde.

Reeds weten wij met welken arbeid Bernardinus zijn apostolaat te Lecce begonnen was. Die werkzaamheden zette hij onverpoosd



Echte afbeelding van den Gel. Bernardinus,
volgens de schilderij in olieverf (60×46 cm),
die in het bisschoppelijk paleis te Carpi
bewaard wordt.

voort tot in zijn hoogsten ouderdom, en zoo dikwijls Gods eer en het heil der zielen het vorderde, voegde hij er telkens nieuwe aan toe.

Hij had van God een bijzondere gave ontvangen om twisten te beslechten en de hachelijkste vraagstukken to ontwarren. Vandaar dat men zich van alle kanten tot hem wendde als tot een engel van goeden raad; en zijne faam van heiligheid was zoo groot, dat de elkander meest vijandige partijen zijne beslissingen als godsspraken aanvaardden.

De bediening, in welke hij echter het meeste goed deed, was het bescheiden en lastige apostolaat van den biechtstoel. Hij noemde dit de „bediening der engelen,“ hoe grooten weersin hij er aanvankelijk ook van gevoelde. Doch de gehoorzaamheid en zijne liefde voor Christus en de zielen deden hem dien overwinnen, en al spoedig vond hij in de toediening van het Sacrament van boetvaardigheid eene bron van vertroosting en geestelijk genot; zóó zelfs, dat toen hem uit eene ziekte een volslagen doofheid was overgebleven, hij God onder tranen smeekte hem van dat ongemak te verlossen. Zijn gebed vond verhooring; en

Gods goedheid liet hem ten einde toe, met zijn geheugen en gezond oordeel, een zeer scherp gehoor bewaren, zoodat hij biecht kon blijven hooren tot op den derden dag vóór zijn dood.

De penitenten stroomden hem niet alleen uit de stad en omstreken, maar zelfs uit verwijderde oorden toe. Op sommige dagen bleef hij dan ook gedurende acht tot tien uren bezig om ze te aanhooren. Somwijlen viel hij, bij het verlaten van den biechtstoel, als halfdood van afmatting neder. Dan bracht men hem in zijne kamer. Hier nam hij dan, om zich te versterken, slechts eenige beten broods met wat rozijnen, en keerde zoo spoedig hij kon naar de kerk terug.

Altoos vriendelijk, scheen hij in den biechtstoel het levend beeld van den barmhartigen Zaligmaker der menschen. Gaarne volgde hij de mildere zienswijzen en zeide dikwerf, dat hij niet gierig wilde zijn met den schat van Christus' kostbaar bloed. Hij gebruikte met voorliefde de vergelijking van den H. Dionysius den Areopagiet, die zegt, dat de zondaar een blinde is en men dus medelijden met hem moet

hebben, als met iemand, die van het gezicht beroofd is. Hem na zijn val met barschheid behandelen, is hem tot wanhoop drijven of althans hem voor altijd van het Sacrament van boetvaardigheid verwijderen.

Halen wij een enkel voorbeeld van P. Realino's goedheid voor de zondaars aan, een voorbeeld, door den persoon zelven met wien het plaats had, aan den dag gebracht. Een jongeling van goeden huize had een afschuwelijke misdaad begaan, welker gevolgen hem met eene eeuwige schande zouden overdekken. Om aan de beschaming te ontsnappen, maakte de ongelukkige zich wijs, dat het voldoende zou zijn de persoon, die alleen van zijn wandaad kennis droeg — en deze behoorde tot zijne naaste bloedverwanten — van het leven te berooven. Alvorens echter dit monsterachtig voornemen ten uitvoer te brengen, wilde hij het den Gelukzalige openbaren. De dienaar Gods gevoelde bij het aanhooren van dit jammerlijk verhaal zijn binnenste ontroeren: „Mijn zoon,” sprak hij, „gij hebt die zware zonde niet bedreven; neen, neen, gij hebt die niet bedreven.“ — „Jawel, Vader, ik heb ze werkelijk be-

dreven.“ — „Nee, niet gij, maar de bedorven natuur, die u heeft medegesleept.“ En hierop schilderde hij zoo krachtig de menschelijke zwakheid eenerzijds en daartegenover de goddelijke barmhartigheid, dat de boeteling, tot dan in een sombere wanhoop gedompeld, begon te snikken en een vloed van tranen stortte. En toen hij ootmoedig zijn geheele biecht voleindigd had, verklaarde hem de Pater, niet tevreden met hem de h. absolutie te geven, dat zijn goede naam geen schade zou lijden van een misstap, uitgeboet door zulk een oprecht en levendig berouw. En zoo geschiedde inderdaad, dank aan eene blijkbare bescherming van den God der barmhartigheden.

Aldus hechtte de Hemel zijn goedkeuring aan het gedrag van den Pater ten opzichte der zondaren. Verscheidene malen riep de stem van God zelven hem naar den biechtstoel of geschiedden er wonderen ten gunste zijner biechtelingen. Eendezer had zijn biecht geschreven, maar daar de avond begon te vallen, kon hij ze niet goed meer ten einde toe lezen. Eensklaps weerstraalt een geheimzinnig licht aan zijne zijde, dat hem in staat stelt de lezing

te voltooien. Andere keeren deelde de heilige biechtvader zelf zijn penitenten inwendige verlichtigen mede, openbaarde hun den toestand hunner ziel en de zonden, welke zij in hun biecht verzwegen.

Hij bezat eene wonderbare gaaf om gewetens van angstvalligen tot rust te brengen. Een vreemde priester, die dikwerf van P. Realino had hooren spreken, kwam hem opzoeken, om hem over inwendige kwellingen, die hem veel lijden veroorzaakten, te raadplegen. De Pater, die hem nimmer gezien had, ontving hem met groote goedheid, noemde hem bij zijn naam en deelde hem aanstonds in de kleinste bijzonderheden alles mede, wat hem verontrustte. Na hem daarop de geschikte geneesmiddelen voor zijn kwaal te hebben aangegeven, zond hij den priester, vol troost en tevens vol verbazing over hetgeen hem overkomen was, henen.

* * *

Maar is het te verwonderen, dat P. Realino in de gewetens zijner medemenschen kon lezen, hij, wiens blik doordrong tot in de geheimen Gods? De stukken van het apostolisch proces zijner Zaligverklaring bevatten niet

minder dan 150 voorspellingen, door den dienaar Gods gedaan en van punt tot punt in vervulling gegaan. En dat is nog slechts een gedeelte zijner voorzeggingen; hij deed er nog vele andere, ja, zij die hem van nabij kenden, beweerden, dat hij den geest van profetie niet bij onderbreking, maar als voortdurend scheen te bezitten.

Hetzelfde geldt van zijn mirakelen. Hij heeft die in ontzaglijke hoeveelheid gewrocht. Sedert zijn komst te Lecce tot aan zijn dood, zegt P. Boero, is het leven van onzen Gelukzalige slechts eene aaneenschakeling van wonderen geweest. De grootste wonderwerken schenen bij hem iets gewoons te zijn en gemeenlijk zeide men: het zou een wonder zijn als P. Realino geen wonder meer deed. Toen men dan ook het onderzoek begon voor het proces der Heiligverklaring, bevond zich geen enkele familie in de stad, die niet een of meer mirakelen had op te geven.

Een groot aantal dier wonderen wrocht Bernardinus door aanwending van relikwieën of afbeeldingen van onverschillig welke Heiligen, voornamelijk van de medalje van

den H. Ignatius, van de afbeelding van O. L. V. van Reggio en van de relikwieën der H. Irene, maagd en martelares, die te Lecce eene groote vereering genoot. Maar dikwerf ook was hem het maken van een eenvoudig kruisteecken voldoende om de wonderbaarste uitwerkselen te doen plaats hebben.

Zekere P. Petrus, leeraar in de wijsbegeerte, was ernstig ziek geworden en zeide tot P. Realino, toen deze hem kwam bezoeken: „Vader, O. H. heeft tot zijne apostelen gezegd: „Gij zult den zieken de handen opleggen en zij zullen genezen.” Doe dit bij mij, bid ik u.” Aanstonds strekte de Gelukzalige de hand over den zieke uit, met de woorden: „*Super aegrum manum imponit Bernardinus, ergo sanabitur.* Bernardinus legt den zieke de hand op; dus zal deze genezen.” En op hetzelfde oogenblik was de zieke genezen.

Terwijl P. Realino te Lecce verbleef, werd de edelman Thomas Mastrilli, die hem kende, te Nola gevaarlijk ziek. In zijn nood roept hij den dienaar Gods aan, die eensklaps bij zijn bed verschijnt, hem vertroost en hem zijne aanstaande genezing aankondigt.

Bij verschillende andere gelegenheden was de Pater insgelijks op twee plaatsen te gelijk aanwezig. Het verwonderlijkste dier verschijnselen is onder eede betuigd door Jozef Passina. Telken male, zei hij, wanneer ik op het punt stond onder eene bekoring, waarmede ik dikwijls te kampen had, te bezwijken, verscheen P. Realino, die toen in het college verbleef, vóór mij en en spoorde mij met enkele krachtige woorden aan te strijden en te overwinnen.

Het gezicht alleen van den Pater joeg de duivelen op de vlucht. Een bezetene lag op sterven. Zoodra Bernardinus bij hem kwam, werd de zieke, die woedend was, kalm en legde een groote blijdschap aan den dag. Want hij zag de duivels, die hem gekweld hadden, zich ontzet in een hoek der kamer dringen, en vervolgens, terwijl hij bij den Pater biechte, een voor een de kamer ontvluchten. Kort daarop stierf hij in de beste stemming.

Op een morgen ontdekt eene arme moeder bij haar ontwaken tot haar hevige ontsteltenis, dat zij haar klein kind, dat aan haar zijde sliep, verstikt heeft. Bijna wanhopig zelve



De wonderdadige stokken.

de oorzaak van dit ongeluk te zijn geweest, neemt zij het reeds koude lichaam van haar zoon in de armen en loopt naar het college. P. Realino, haar snikkend aan zijn voeten ziende, maakt het kruisteeken over het lijkje en terstond keert het kind tot het leven terug.

Elders plaatst men den rozenkrans van den Pater op het lijk eener dame, voor wie de doodsklok reeds luidde. En zie, die aanraking doet haar herleven voor tal van jaren.

Al wat den Pater ten gebruike had gediend, zijne kousen, mutsen en andere kleedingstukken werden gebezigd tot het doen van wonderen. Maar van al die voorwerpen was zonder twijfel het beroemdste zijn stok of liever zijn stokken, want gedurende de dertig jaren, dat hij zich daarvan bedienen moest, wisselde men dien zeer dikwijls bij hem om.

Als de heilige grijsaard de stad verliet, kwamen scharen van kinderen, door hun ouders daarop afgericht, om hem heen loopen en springen. Ieder hunner droeg een stok, dien de schalken hem achtereenvolgens in de hand stopten, na hem den stok, dien hij droeg, ontfutseld te hebben. Onschuldige spelen,

dacht de Pater, niet bedenkend dat dit bedrijf geen ander doel had dan aan vele huisgezinnen de relikwie van een heilige te bezorgen.

Eene verwonderlijke bijzonderheid is deze: wanneer de stok, die hem werd aangeboden, nog slechts gedeeltelijk ontdaan was van bast of bladeren, viel de bast, zoodra de man Gods den stok ter hand nam, in eens er af en hoorde men het geluid als van eene onzichtbare hand, die van boven tot onder langs den stok heenstreek. Dit feit is door een groot aantal ooggetuigen bevestigd.

Deze stokken van den Pater dienden tot het wrochten van zooveel wonderen, dat vijf jaar voor Realino's dood, een uitstekend religieus, P. Marcellus del Prato, Provinciaal der Capucijnen, in 't openbar op den preekstoel ongeveer het volgende durfde zeggen: „Velen zijn er niet genoegzaam op bedacht boetvaardigheid te doen. Zoodra zij ziek worden, is het: gauw, haal mij relikwieën, breng mij den stok van P. Realino, opdat ik niet sterve en zoodra mogelijk van deze ziekte geneze!“ — Zoo groot, zoo algemeen bekend was de wonderkracht der stokken van den Gelukzalige!

VII.

Uitstekende heiligheid van
P. Realino. — Wonderbare gunsten,
welke hij van Jezus en diens
H. Moeder ontvangt.

De faam van Realino had sinds lang het grens-
gebied van Otrante overschreden. Zijne
heiligheid verlichtte, als een schitterende ster,
geheel Italië en tot de verst afgelegen oorden
der Christenwereld. „Het is dertig jaar ge-
leden“, schreef in't hartje van Indië de Gel.
martelaar Carolus Spinola,“ dat ik te Lecce
leefde onder het bestuur van P. Bernardinus,
en reeds toen sprak men van hem als van een
groot heilige.“ Men noemde hem gewoonlijk:
„*il Santo di Lecce*“, den Heilige van Lecce.
De Eerbiedw. Pater Bellarminus plaatste zich,

toen hij P. Realino's Provinciaal-Overste was, eens voor hem op de knieën om hem te omhelzen, en dit verwekte tusschen beide heilige religieuzen een wedstrijd van ootmoed en leverde een hartroerend schouwspel op. Belarminus legde vervolgens eene algemeene biecht van geheel zijn leven bij hem af, en ving een briefwisseling met hem aan, waarin de zorgen van het Cardinalaat onderbreking noch vertraging konden brengen. De Paters Mercurianus en Aquaviva, beiden Generaal-Oversten der Sociëteit, raadpleegden dikwijls dengene, dien zij „den engel van Lecce“ noemden. P. Vitelleschi, destijds Provinciaal en toekomstig Generaal der Sociëteit, wilde een zijner stokken bezitten. De Eerbiedw. Pater Lancicius nam eenige zijner relikwieën naar Polen mede, waar de koning ze in een kostbaar schrijn bij de overblijfselen der grootste Heiligen deed inzetten. Spreken wij niet eens van de brieven vol hoogachting en eerbied, die hij ontving van keizer Rudolf, koning Hendrik IV van Frankrijk, den koning van Polen en vele andere doorluchtige personen; vermelden wij slechts, dat Paus Paulus V zijn eigen persoon en de

geheele Kerk dikwerf in de gebeden „van den heiligen grijsaard“ aanbeval.

Dien algemeen roep van heiligheid verdiende Bernardinus ten volle. Wij zagen met welke heldhaftigheid hij de drie religieuze geloften en de versterving, welke de ziel van het religieuze leven is, in beoefening bracht. Hij behandelde zichzelf zoo hard, dat men zich afvraagt, hoe hij zijn 86^e levensjaar heeft kunnen bereiken. Maar zoo hard als hij voor zichzelf was, zoo goed was hij voor anderen, vooral voor de armen.

Zoolang hij overste bleef, zond hij minstens eens per week een voorraad soep en brood naar de arme gevangenen en gaarne deelde hij dien zelf onder hen uit. In het college wilde hij niet dat men iemand ooit een aalmoes weigerde. Het gebeurde, dat hij op een dag tot vijfmaal toe brood voor de armen deed bakken. Wat den wijn betreft, ofschoon er toen voor zijne communiteit slechts één vat voorhanden was, waaruit sinds lang was getapt, gaf Bernardinus last, dat men ervan gebruiken zou voor al de zieken en behoeftigen, die ervan zouden verlangen. De Broeder-

reftermeester gehoorzaamde, overtuigd, dat de al te edelmoedige Overste spoedig in verlegenheid zou geraken. Maar hoe groot was niet zijne verrassing, toen hij, op het oogenblik dat het vat ledig moest zijn, het ten boorde toe gevuld vond! Eens, dat er op het uur van den maaltijd geen enkel brood meer in huis was, bracht eene onbekende dame acht en veertig schoone brooden, die versch waren en van een geheel anderen vorm dan die te Lecce gebruikelijk was.

Realino deed vele wonderen; doch het wonder, dat met recht het meest onze verbazing verdient, is de nederigheid des wonderdoeners zelve. Hij beschouwde zich als een nietswaardige, ten hoogste goed om als noodhulp in de keuken te dienen. Wat meer is, hij achtte zich in alle oprechtheid den grootsten zondaar der wereld, hij, die zich gewoonlijk van niets kon beschuldigen dan van fouten, die geen voldoende stof tot absolutie opleverden; hij, die eens in vertrouwen tot een zijner neven kon zeggen, dat hij zich niet herinnerde ooit een leugen gesproken te hebben, daar hij wist dat dit eene belediging Gods is!

Hij had zijn vurig karakter zoo wel bedwongen, dat velen hem voor flegmatisch hielden. Maar het was genoeg zijne nederigheid te kwetsen om zijn aard te zien uitkomen. Een Broeder veroorloofde zich eens tot hem te zeggen: „Vader, gij zijt waarlijk een heilige“. — „O Broeder“, riep hij uit, „zulk een fout zal niet ongestraft blijven. Hoe kunt gij den naam van heilige aldus verlagen? Gij zult u van dien misslag in 't openbaar beschuldigen.“

Eens hoorde men hem in zijne kamer luid jammeren en snikken. „Hoe zou ik mij niet beklagen?“ sprak hij; „in dezen brief noemt men Bernardinus een heilige, die wonderen doet. Welk een vreemde vervolging tegen dien Bernardinus!“ En hij ging voort met weklagen. Voegen wij er aanstonds bij, dat dit de eenige vervolging was, die hij te verduren had, daar God, volgens het woord van Bellarminus, hem niet langs den gewonen weg der Heiligen leidde. Slechts twee menschen waren laaghartig genoeg den nederigen en zachtmoedigen Bernardinus te vervolgen: een Broeder, die later zijne roeping, en een leek, die het geloof verloor.

Ziehier nog een voorbeeld dier vervolging,

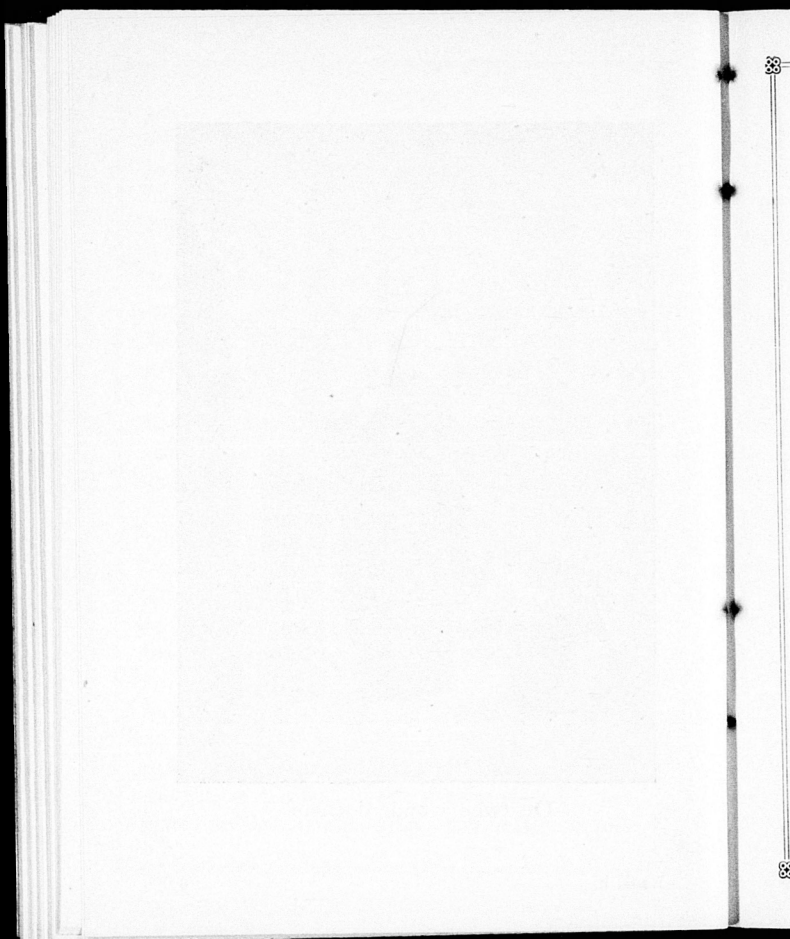
welke Realino zoozeer verafschuwde. De Eerbiedw. Pater Bernardus Colnago, zelf een heilig en beroemd wonderdoener, hem te Lecce bezoekend, had een onderhoud met hem, zooals de zaligen in den hemel met elkander wisselen. Terwijl zij nu elkander wederzijds ontvlamden van het vuur der goddelijke liefde, nam de Eerbiedw. bezoeker, naar hij meende onopgemerkt, den zoom van Bernardinus' kleed en kuste dien eerbiedig. De Gelukzalige echter had het bespeurd. Een oogenblik scheen hij onthutst; daarop raakte hij zijn heiligen vriend even met zijn stok aan en sprak met een beminnelijken glimlach: „Maakt gij ook al van die ijdele plichtplegingen?“ En hij ging voort: „Gij zijt Bernardus en ik Bernardinus. Aan mij derhalve, als aan den kleinste, komt het toe van u de deugd te leeren, zooals ongeletterde scholieren zich door uitmuntende meesters laten onderrichten.“

* * *

De ootmoed is de grondslag der volmaaktheid en de maatstaf van alle deugd; de bekroning echter van het gebouw der heiligheid vormt de goddelijke liefde. Realino beminde God met eene oprechte, edelmoedige, heldhaftige liefde.



De twee wonderdoeners.



Vandaar zetelde in zijn binnenste, wat het wezenlijke en om zoo te spreken alles in de liefde is: een vurig verlangen om den wil Gods te volbrengen. Ieder oogenblik bood hij zich Gode aan als een dienstknecht, bereid overal heen te spoeden waar de goddelijke Majesteit hem wilde zenden, en onophoudelijk herhaalde hij deze woorden. „*Paratum cor meum!*“ Mijn hart is bereid, o mijn God, mijn hart is bereid!

Vandaar ook eenerzijds de standvastige kalmte van ziel, welke zijn vertrouwen op God hem schonk en de gesteldheid, waarin hij verkeerde om altijd het welbehagen zijns Geliefden vol toewijding te omhelzen: en anderzijds die heilige haat tegen zichzelf, het onverzadigbaar verlangen, dat hij koesterde om te lijden, ten einde zich aan zijn goddelijk Toonbeeld gelijkvormig te maken.

Vandaar mede Realino's behoefte om zich zonder voorbehoud te wijden aan het heil der zielen; vandaar die predicaties, zoo vol zalvingen en te welsprekender naargelang zij meermalen door de tranen des predikers onderbroken werden.

Vandaar eindelijk het geluk, dat hijsmaakte in het bijzijn van zijn God. Hij had vóór den

tijd de banden willen verbreken, welke hem in deze wereld terughielden, en was verwonderd dat iemand den dood kan vreezen. In afwachting van den dag zijner verlossing, vond hij in het gebed eene schadeloosstelling voor zijn langdurige ballingschap. Om zich met God te onderhouden behoefde hij zich niet het minst in te spannen. Zijn eenige zorg, als hij in 't openbaar verscheen, was niets te laten blijken van de genaden, waarmede hij overstroomd werd. IJdele voorzorg! Zijne aanhoudende tranen verrieden hem. Nauwelijks had hij zich overigens in Gods tegenwoordigheid geplaatst, of hij was zichzelf niet langer meester. Dit overkwam hem vooral aan het altaar. Dikwerf zag men daarom lang vóór den bepaalden tijd de menschen in de kerk komen en er lang verwijlen, om het schouwspel te mogen genieten van een heilige, die de Mis opdraagt. En als zij hem dan aanschouwden, nu eens opgeheven van den grond of wegsmeltend in tranen, dan weder omgeven van een hemelsch licht, riepen zij uit: „Hij is een andere Franciscus van Assisi! Hij is een Serafin, uit den hemel neergedaald!“ En zij gevoelden zich aangegrepen van verbazing en bewondering.

De Paters van het college waren minder door deze gunsten des Hemels getroffen. Zij hadden hem zoo dikwerf reeds in God ver-slonden gezien, dat zij er niet meer over ver-wonderd stonden. Soms tijds beproefden zij, wanneer ze hem in verrukking vonden, hem tot zichzelf te doen komen. Maar Bernardinus bleef dan ongevoelig voor alles en de personen, die het meest gehaast waren om hem te spreken, moesten het einde afwachten der lange uren, waarin hij God als ware het van aanschijn tot aanschijn aanschouwde.

Verschillende keeren scheen zijn kamer als in vlam te staan: zoo helder was het hemelsch licht, dat haar vervulde. P. Beatillo, eens van de reis terugkeerend, kwam bij den Zalige binnen om hem te begroeten; maar diens hoofd van een schitterenden stralenkrans omringd ziende, ging hij, van eerbied en eene heilige huivering doordrongen, weder henen.

Niet minder levendig was bij eene andere gelegenheid de indruk van P. Jacobus Brancacci. Het was in 1605. P. Realino, die, na het geluk van de H. Mis te lezen, geen zoeter vertroosting kende dan zich met Jezus in het h. tabernakel

te onderhouden, had vele uren onbewegelijk geknield doorgebracht voor het H. Sacrament, dat in de kerk was uitgesteld. Op het teeken der klok echter, had hij zich aan zijne extatische beschouwing ontrukkt, en besteeg een trap, om de geestelijke onderrichting der communautiteit te gaan bijwonen. P. Brancacci nu getuigde, dat gedurende dezen tocht en tot op het oogenblik, dat de Zalige de zaal der bijeenkomst binnentrad, uit geheel zijn lichaam stralen schoten van verblindenden glans. Het waren als dichte vlammenbundels, die uit een gloeienden oven sloegen.

Die oven was niets anders dan Bernardinus' hart. En zoo brandend was die oven, dat hij zelfs met het leven des Gelukzaligen niet werd uitgedoofd. Drie en een halve maand na zijn gelukkig afsterven wilden de Paters van het college zijn lichaam verplaatsen. Niet slechts bevonden zij dit gaaf en buigzaam, maar zij waren getuigen, hoe de borst in de nabijheid van het hart al hare natuurlijke warmte behouden had, „*calorem maximum*“, zegt P. Venturi.

De liefde tot Jezus is nimmer gescheiden van de liefde tot Jezus' Moeder. Realino be- minde de H. Maagd, zooals een h. Bernardus en Bernardinus van Sienna haar wisten te be- minnen. De naam alleen van *Maria*, in zijne tegenwoordigheid uitgesproken, vervoerde hem van vreugde. Hij werd niet moede het *Ave Maria* of „Wees gegroet“ te herhalen en was met talrijke leeraars van gevoelen dat dit zoete gebed verdiensten doet verwerven en verhooring vindt, niet alleen om wille der godsvrucht van dengene, die het bidt, maar uit eigen kracht, *ex opere operato*, zooals de godgeleerden zeggen. — Hij sprak zoo in't openbaar als in bijzondere gesprekken over Maria met eene inderdaad hemelsche zalving. Te harer eere vervaardigde hij, tot in zijn hoogsten ouderdom, klinkdichten en andere dichtstukjes. En hierbij riep hij de hulp in van zijn engelbewaarder, met wien hij in de zoetste gemeenzaamheid leefde en zonder wien, zeide hij, de dichtader niet wil vloeien.

Doch wat te zeggen van de wederliefde, waarmee de Moeder van barmhartigheid haar getrouwen dienaar beloonde! De gunsten,

waarmede zij hem overlaadde, zijn ontelbaar en iedere gunst afzonderlijk is onschatbaar.

Eens, in den Kerstnacht, vond de Overste P. Realino bibberend van koude in de kerk en beval hem naar zijne kamer te gaan. Hij gehoorzaamde, en terstond, zegt de oude Pater Lahier, „verscheen hem de Moeder van goedheid en legde het Kindje Jezus in zijn armen, terwijl de engelen zachtjes hemelliederen neurieden.“ Wat er toen omging in Bernardinus' hart, zal geen menschentong verhalen.

Men weet alleen, dat hij den ganschen winter geen kou meer gevoelde, en dat een Broeder hem geheel buiten zichzelf vond en telkens herhalend: „Nog een weinig, lieve Vrouw, nog een weinig!“

Eens, dat hij met de andere Paters de litanie bad, zag men hem vol ontroering de armen uitstrekken naar een afbeelding der Moeder Gods, door Matthaens van Sienna geschilderd. Die afbeelding werd bezield voor zijne oogen en uit de schilderij tredend verscheen zij hem zoo vol schoonheid, dat zij zijn hart verrukte.

Een ander keer, dat hij te bed lag, trad



„Nog een weinig, lieve Vrouw, nog een weinig!”

een Broeder zijn kamer binnen, en vond hem overstelpt van geluk. „O Broeder“, sprak hij, „hadt gij gezien wat ik gezien heb! De Maagd der maagden heeft zich aan mij vertoond met eene onuitsprekelijke schoonheid en majesteit, en heeft mij haar goddelijk Kind Jezus in de handen gegeven. O volzalig gezicht! O vreugden van het paradijs!“

Naarmate Maria's dienaar in jaren toenam, werden die bezoeken der Moeder Gods menigvuldiger; zoo zeer, dat hij eens een woord kon spreken, dat bijna ongelooflijk schijnt. Zich met P. Antonius Spinelli, destijds Provinciaal van Napels, onderhoudend, zeide hij, dat de Hemel aan zijn hoogen ouderdom eene zeldzame gunst verleende, die nl. van de Moeder Gods altijd voor den geest te hebben. — „Hoe is zij bij u tegenwoordig?“ vroeg de Pater, „ziet gij haar met den geest alleen of tevens met de oogen des lichaams?“ En blozend bekende Realino vol zedigheid: *„Met de oogen des lichaams niet altijd, maar bijna altijd.“*



VIII.

De zegepraal in den dood.

Middelerwijl kwam de dag nader, waarop hij, die zoo dikwerf de natuur aan zijne wenken had doen gehoorzamen, eindelijk zelf haar den tol betalen moest, die allen menschen is opgelegd.

Reeds had Bernardinus verscheidene zware ziekten doorstaan en meer dan eens een gevaarlijken val gedaan. Den 3^{en} Maart 1610 daalde hij een trap of om zich naar de Vasten-predicatie in de kerk te begeven, toen hij mis stapte en opnieuw neerviel, maar zoo ongelukkig, dat hij twee breede verwondingen aan het hoofd bekam. De slag deed hem in bezwijming vallen en twee uur lang lag hij buiten kennis. Men bracht hem in het naastbijgelegen vertrek en riep in stilte de geneesheeren en heelmeeesters, die bij de preek tegen-

woordig waren. Toen echter het gehoor vernomen had, dat P. Realino in levensgevaar verkeerde, werd de preek onderbroken en er ontstond een onweerstaanbare drang naar het binnengedeelte van het college.

De godsvrucht des volks ging bij deze gelegenheid tot in 't buitensporige. Niet slechts werd het bloed des Gelukzaligen, dat den vloer bedekte, met een heilige gretigheid tot den laatsten druppel opgevangen; maar de schaar stormde naar de kamer des heiligen en plunderde die letterlijk uit. Kleederen, meubels, boeken, handschriften, tot zelfs de deur der kamer toe, alles werd klein gemaakt en als een kostbare relikwie medegenomen. En gedurende de 50 dagen, dat de gevaarlijke toestand des Paters duurde, had men veel moeite om de beweging en al te onbescheiden godsvrucht van het volk te bedwingen.

De lijder had intusschen op den dag des ongevals en volgende dagen zeer veel van de heelmeeesters te doorstaan. Verschillende malen werden zijne wonden gepeild, de gezwollen doorstoken en het levende vleesch na diepe insnijdingen, weder aaneengenaaid.

Het was een roerend schouwspel, aan den eenen kant het geduld van den heiligen grijsaard, die, terwijl men hem aldus martelde, klacht noch zucht slaakte, en aan den anderen de vereering, welke de mannen der kunst voor den heiligen patiënt aan den dag legden. Ook zij waren begeerig naar relikwieën, en men zou bijna gezegd hebben, merkt een geschiedschrijver op, dat al die operaties niet zoozeer geschiedden om den zieke te genezen als om zich te verrijken met zijn bloed. Men vulde toen twee fleschjes daarmede, die nog bewaard worden. In een der twee begint het bloed, dat gewoonlijk in een verhard en verdroogden toestand verkeert, op sommige dagen te zwellen en te schuimen, zoodat het geheele fleschje ervan vervuld wordt. Dit wonder heeft zich in 1852 nog tweemaal herhaald, ten aanschouwen van talrijke getuigen.

De dagen, die Bernardinus aan zijn bed gekluisterd moest doorbrengen, waren voor hem te gelijk dagen van smart en van groote vertroosting. Hij overwoog voortdurend het lijden Onzes Heeren en deze overweging deed hem overvloedige tranen van godsvrucht storten.

Op een nacht, dat hij aldus bad, werd hij als ten hemel verrukt: zijne oogen zagen O. H. Jezus Christus vastgenageld aan het kruis met een kroon van doornen op het hoofd, maar tevens omringd van al den luister zijner heerlijkheid. De goddelijke Gekruiste legde aan zijn dienaar de verhevenste geheimen uit, en daarop een doorn uit zijne kroon nemend, drukte Hij hem dien in 't hoofd, en vroeg of dit hem lijden deed. Maar Bernardinus, dronken van geluk, riep uit: „O Heer, indien mijne krankheden mij zoo groote gunstbewijzen doen genieten, geef dan, dat ik nog langen tijd moge lijden!“ ¹⁾

Na twee maanden lijdens nochtans bevond hij zich een weinig beter en kon weder opstaan en eenige schreden doen. Hij begon zelfs weder dagelijks de H. Mis te lezen en

¹⁾ De 80jarige grijsaard vervaardigde, ter herinnering aan deze uitstekende gunst, eenige Latijnsche versregelen, waarvan wij het laatste tweetal hier overschrijven:

Longior inde, precor, mihi sit praesentia morbi,

Longior ut mecum sit tibi, Christe, mora.

„O, dat ik langer, Heer, nog ziekte en smarten lijde,
Opdat uw zoet verkeer te langer mij verblijde!“

dikwijls, gedurende de drie daaraanvolgende jaren, deed hij zich ter kerke dragen om biecht te hooren en zielen te bemoedigen. Zijne zwakte was nochtans zeer groot en toen in 1613 zijn gezicht merkelyk afnam, moest hij er in berusten zijne kamer te houden en Mis noch breviergebed meer te verrichten. Om zich voor dit offer schadeloos te stellen. outving hij iederen dag de H. Communie en woonde verscheidene Missen bij in eene kapel. aan zijn kamer belendend. Het overige van den dag onderhield hij zich vertrouwelijk met Jezus en diens heilige Moeder Maria, bad dikwerf den rozenkrans en ontving met groote liefde de penitenten, die hunne biecht bij hem wenschten te spreken.

* * *

Men had onzen Gelukzalige Br. Jozef Loria tot ziekenverpleger gegeven, en hij gehoorzaamde dezen in alles als een kind, stond op, ging naar bed en deed alles, zooals deze Broeder het verlangde. En hiertoe bepaalde zich zijne gehoorzaamheid niet. Men zal zich herinneren hoeveel leed hem vroeger sommige betuigingen van vereering berokkenden. Thans echter

schijnt Bernardinus' ootmoed boven iederen aanval verheven. Om aan zijn nieuwen overste te gehoorzamen, maakt hij geenerlei bezwaar zijn rozenkrans, zijne mutsen en alles af te staan wat men hem vraagt. Somwijlen plaatst de Broeder eenvoudig op Realino's bed een hoeveelheid rozenkransen en andere godvruchtige voorwerpen, welke men hem te dien einde heeft aangeboden, en na een paar uren neemt hij de relikwieën er af en zendt die aan haar eigenaars terug. Nog meer — wat kan een ziekenverpleger, die zulk een zieke te verzorgen heeft, zich niet veroorloven? — eens vraagt hij den Pater, zonder de minste aarzeling „gezondheidsbriefjes“ voor eenige zieken. „Gezondheidsbriefjes?“ Realino staat verwonderd en vraagt wat daarmede bedoeld wordt. „Schrijf eenvoudig op een briefje,“ hernam de Broeder, „wat die personen moeten doen om te genezen en zet er uwe handteekening onder.“ De Pater begrijpt het, offert zich blindelings op en schrijft deze woorden, welke wij letterlijk vertalen: „*Dat Jezus en Maria in ons gezelschap zijn!*“ — *Dit driemaal zeggen en de zieke zal genezen zijn. Bernardinus.* En Gods

almacht hecht haar zegel aan die briefjes. Allen, voor wie zij geschreven werden, zijn genezen.

Overigens, alleen de mirakelen, welke de Gelukzalige in het laatste jaar zijns levens wrocht, zijn zoo talrijk, dat ze niet te tellen zijn. Het was, zegt P. Boero, *una dismisura*, een ware „overmaat“ van wonderen.

Toen greep eene gebeurtenis plaats, welke, naar wij meenen, in de geschiedenis der Heiligen haar wedergade mist. Den 21^e December 1615 hielden de vertegenwoordigers van Lecce eene raadsvergadering, waarin zij met algemeene stemmen Bernardinus bij zijn leven reeds tot Patroon verkozen hunner stad. Te gelijker tijd besloten zij, dat vier afgevaardigden tot den bisschop zouden gezonden worden, om hem te verzoeken zonder uitstel te beginnen met het onderzoek, vereischt om hun nieuwen Patroon te doen heilig verklaren, op bespoediging der zaak bij Paus Paulus V aan te dringen en voor geen moeite noch kosten terug te deinzen, om haar goeden uitslag te verzekeren. Een verwonderlijk feit ongetwijfeld, maar dat toch verklaarbaarder wordt, wanneer men bedenkt, dat de beeltenis van den ootmoedigen religieus

in alle huizen en zelfs hier en daar in 't openbaar was ten toon gesteld, en men daarvoor gebeden stortte en smeekingen opzond tot God, als voor de afbeelding der grootste Heiligen.

Trouwens de rijen der Heiligen zouden weldra voor Bernardinus opengaan. Men was in de maand Juni 1616, en de zieke verkeerde in uiterst zwakken toestand. Toen in den morgen van 30 Juni de rector bij hem wilde komen biechten, vond hij hem ten prooi aan eene hevige koorts en van het gebruik der spraak beroofd. Op raad der geneesheeren, stelde men den zieke voor de laatste H. Sacramenten te ontvangen. Met teekenen van blijdschap nam hij dit voorstel aan, want hij was bij volle kennis en wist door openbaring, dat zijn ballingschap ten einde liep. De plechtigheid kon in stilte geschieden en bleef een onvergetelijk tooneel voor allen, die het geluk hadden daarbij tegenwoordig te zijn.

Intusschen vernam men in de stad wat er gebeurd was, en eene onmetelijke schaar begaf zich ijlings naar het college. De voornamen en het volk, iedereen wilde zien hoe een heilige sterft. Onder de eerste personen, die zich

vertoonden, bevond zich eene deputatie van den gemeenteraad. Zij kwam met het doel om in Realino's tegenwoordigheid de beslissing te bekrachtigen, die eenige maanden vroeger genomen was. Zij kwam vooral den Pater verzoeken, dat hij zich, zoodra hij in Gods tegenwoordigheid zou zijn toegelaten, als den Beschermder der stad Lecce mocht beschouwen. Bernardinus luistert welwillend naar de ontroerde taal van den burgemeester der stad, die hem dit voorstel doet, en geeft, door bovenaardsche liefde vervoerd, met een be teekenisvol gebaar te kennen, dat hij het aanvaardt. En toen dezelfde personen daags daarna opnieuw bij hem aandrongen, gelukte het hem eindelijk deze twee woorden uit te spreken: „*Signori, sì!* Ja, mijne heeren!“ Ten toppunt van vreugde en onder het storten van tranen kussen de overheidspersonen ootmoedig zijne hand en verwijderen zich om plaats te maken voor nieuwe bezoekers.

Eene talrijke menigte inderdaad verdringt zich voor den ingang van de kamer des zieken. Van tijd tot tijd gaat de deur open en vult zich het vertrek met bezoekers. De meest

bevoorrechten knielen bij den stervenden heilige neder, kussen hem de hand, brengen rozenhoedjes, bloemkransen, linnen doeken enz. met hem in aanraking. Anderen doen een menigte van dergelijke voorwerpen door de handen der Paters en Broeders gaan, die den zieke bijstaan. Wanneer ieder vervolgens den beminden Pater een laatsten maal aanschouwd en begroet heeft, wordt de kamer ontruimd, om zich aanstonds weder te vullen en beginnen dezelfde tooneelen opnieuw. Zoo gaan twee dagen voorbij.

In den avond van den 1ⁿ Juli komt de bisschop van Lecce, van de keur zijner geestelijkheid vergezeld, P. Realino bezoeken. Hij omhelst hem teederlijk en beveelt zich in Bernardinus' gebeden; vervolgens, aan het voeteneinde der legerstede nedergeknield, veroorlooft hij zich een stukje van het beddelaken en den deken af te snijden. Dit was als een gegeven teeken, om alles wat zich in de kamer bevond, aan plundering prijs te geven. In een oogwenk wordt alles weggenomen: prentjes, geschriften, meubelstukken, tot een gedeelte van het bed toe. Met groote moeite gelukt het den Paters de dekens en lakens, overigens

reeds zeer gehavend, tegen dezen heiligen roof te beveiligen.

* * *

Realino's ordebroeders waren tehuis niet meer meester. Niettegenstaande de hulp van de soldaten der koninklijke wacht, konden zij de orde niet handhaven noch den kranke de noodige zorgen schenken. Zoo werden zij wel gedwongen, den volgenden dag de deuren van college en kerk te sluiten, ja te versperren. Toen vulden zich de straten op met eene ontelbare menigte. Men kwam aangesneld uit de stad, toegelopen van de naburige dorpen, en men stroomde naar het college met te meer spoed, wjl, zooals men zeide, lichtstralen het hoofd van den stervende omschitterden en een hemelsche geur de kamer vervulde.

Dat was waarheid. De glorie der uitverkorenen en de zwakheid van den stervende ontmoetten elkander in Bernardinus' persoon. Hij was gedrukt door den last der ziekte en zijn blik, op het kruisbeeld gericht, verried een onuitsprekelijk geluk. Hij ging den doodstrijd in en zijn voorhoofd omblonk een aureool van heerlijkheid. Zijn lichaam, welhaast een

prooi des doods, wasemde een paradijsgeur uit. En zijn bed was, als een heiligen-schrijn, bedekt met tallooze voorwerpen van godsvrucht, welke de vereering der geloovigen daarop had nedergelegd. Aldus moest die groote dienaar Gods tot een hooger leven overgaan.

Het kostte hem steeds de uiterste moeite om te spreken. Toen P. Beatillo hem in den morgen van den 2ⁿ Juli zeide, dat de H. Maagd op dien dag niet zou nalaten hem te komen bezoeken om hem mede ten hemel te voeren, deed de naam van Maria hem trillen van vreugde en zich ten uiterste inspannend zeide hij: „*O Madonna mia santissima!* O mijne allerheiligste Vrouwe!“ Dit waren zijne laatste woorden.

Kort na't middaguur trad de doodstrijd in en tegen vier uur, terwijl men hem het Lijden des Heeren voorlas, gaf hij zachtjes zijne ziel aan God weder. Het was Zaterdag, 2 Juli 1616, feestdag van O. L. Bezoek.

De tijding van dit overlijden vervulde de gansche stad met rouw en ontsteltenis. Bij de uitvaart waren de verzuchtingen, jammerkreten en het misbaar van dien aard, dat de

bisschop van Lecce zich in de onmogelijkheid zag gesteld met zijne kanunniken de getijden der overledenen te zingen; en de Pater Carmeliet, die de lofrede op den overledene moest houden, genoodzaakt was den preekstoel te verlaten, zonder dat hij zich had kunnen doen verstaan.

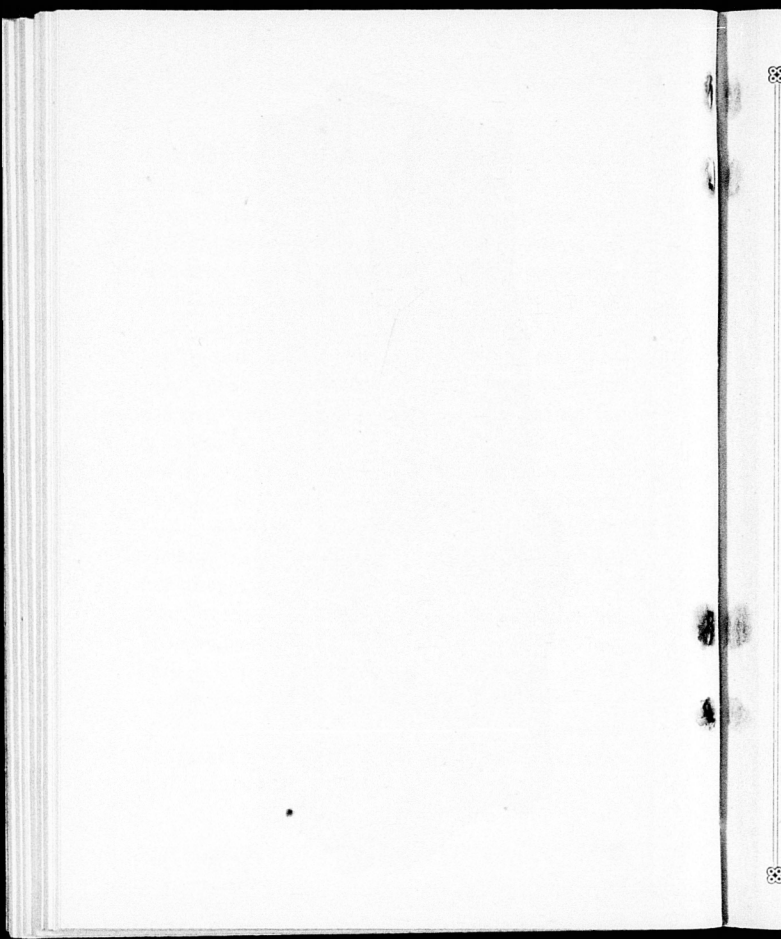
De stad deed haren Schutspatroon een kostbaar praalgraf oprichten, en deze verwierf uit den hemel talrijke gunsten voor zijne beschermelingen. Kardinaal Bellarminus deed weldra bij het Pauselijk hof de zaak der Zaligverklaring zijns heiligen vrienden indienen; doch het proces moest menige vertraging ondervinden. Aan onze eeuw van ongeloof bleef het voorbehouden de verheerlijking te zien van een leven, zoo vol wonderen en waarin het bovennatuurlijke u op iedere bladzijde met zulk een glans tegenschittert, dat men er de oogen onmogelijk voor kan sluiten.

Den 27ⁿ September 1895 heeft Paus Leo XIII den naam van Bernardinus Realino op de lijst der Gelukzaligen doen inschrijven.





Deksteen van het praalgraf des Gel. Realino.



Gebeden ter eere van den Gelukzaligen Bernardinus Realino.

Driemaal het *Wees gegroet* bidden, waaraan de Gelukzalige zoo groote waarde hechte, en daaraan toevoegen:

V. Ora pro nobis,
B. Bernardine,

R. Ut digni effici-
amur promissionibus
Christi.

Oremus.

Largire nobis, Domi-
ne, Beato Bernardino
intercedente, spiritum
demonstrationis et carita-
tis, quo eum divinitus
repletum benignitatis
tuæ ministerium exi-
mium effecisti. Per
Christum Dominum
nostrum.

R. Amen.

V. Bid voor ons,
Gel. Bernardinus,

R. Opdat wij de
beloften van Christus
waardig worden.

Laten wij bidden.

Verleen ons, Heer,
door de voorspraak des
Gel. Bernardinus, dien
geest van ootmoed en
liefde, waarmede Gij
hem door uwe genade
hebt vervuld, om hem
tot een uitmuntend
werktuig uwer goeder-
tierenheid te maken.
Door Christus onzen
Heer.

R. Amen.

Inhoud.

	Bldz.
I. Geboorte en eerste kinderjaren	3
II. Leven van godsvrucht en vurigen werklust	10
III. Voltooiing der studiën. — Openbare ambten. — Roeping tot den religieuzen staat	20
IV. Noviciaat en eerste jaren in het religieuze leven	32
V. Stichting van het huis te Lecce. — De heilige Rector	42
VI. De Biechtvader en Wonderdoener	54
VII. Uitstekende heiligheid van P. Realino. — Wonderbare gunsten, welke hij van Jezus en diens H. Moeder ontvangt	65
VIII. De zegepraal in den dood	78
Gebeden ter eere van den Gel. Bernardinus Realino	91



Imprimatur.

*Sassenheim
die 2 Julii 1896.*

*H. J. Borghols.
Libr. Cens.*

NIEUWE UITGAVEN.

- W. v. NIEUWENHOFF S. J., **Leven en brieven van den H. Franciscus Xaverius**, (apostel van Indië en Japan) met twee platen en een kaart ingen. f 4,— in fraaie linnen stempelband f 4,90.
- W. v. NIEUWENHOFF S. J., **Leven van den H. Ignatius van Loyola**. 2 Deelen met 2 platen. Ingen. f 6,— geb. f 8,—.
- M. VAN DER HAGEN S. J., **Waar is de kerk van Christus?** 192 Bladz. Derde, herziene druk. Ingen. f 0,25, geb. f 0,50 12^{de} duizendtâl.
- Wonderdadig Leven van den H. Antonius van Padua** met 16 plaatjes. Uit het Fransch vertaald door A. V., R.-K. Pr. f 0,15.
- H. J. A. COPPENS, **De Lessen mijner Moeder**. Godvruchtige onderrichtingen, getrokken uit het leven van de Allerh. Maagd Maria, in 72 hoofdstukken, met gebeden enz. Prijs gebonden in linnen bandje f 0,90.
- K. M. A. L. WULFINGH (Redemptorist), **Meditatiën van den H. Alphonsus de Liguori**. Opnieuw uit het Italiaansch vertaald en gerangschikt voor alle dagen van het jaar, met een Alfabetisch Register. 4 Dln., ieder ruim 400 bladzijden. Prijs ingen. f 6,— geb. in linnen f 9,—.
- Kort Overwegingen over het openbaar Leven onzes Heeren** uit het Engelsch door Richard F. Clarke S. J., met een voorrede van W. van Nieuwenhoff S. J., kerkelijk goedgekeurd ruim 365 bladz. ingenaaid f 0,60, geb. f 1,—.
- Het Kruisbeeld** of het schoonste van alle boeken. Uit het Fransch vertaald door een R.-K. Priester. Prijs ingen. f 0,15, geb. f 0,25.
- Al deze boeken worden bij getallen veel minder gegeven.



